

Arrest

nr. 263 401 van 8 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. WAERENBURGH
Cordoeaniersstraat 17-19
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat B. WAERENBURGH en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russische staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) in Vasilevka. U heeft twee dochters en één zoon. Uw dochter M.K. (...) (OV: X ; CG:X) vergezelt u in uw asielprocedure. Uw andere dochter en zoon wonen al vele jaren in België.

In 2005 ging uw dochter M. (...) aan de slag bij de politie van Staropromyslovsky, waar ze de rechterhand was van Shamkhan Delimkhanov, de schoonbroer van Ramzan Kadyrov. In 2009 volgde ze een stage bij het parket van Gudermes en ging daar ook meteen nadien aan de slag, na het halen van haar rechtendiploma in 2010. Ze werkte verschillende jaren als maatschappelijk werkster bij het parket, gespecialiseerd in jeugdzaken. Van 2011 tot 2014 werd ze gedetacheerd binnen het parket naar het consularium, waar ze de hoofdverantwoordelijke was voor de binnenkomende en uitgaande post. In die

hoedanigheid kreeg ze per ongeluk twee geheime omzendbrieven in handen waarin alle personeelsleden werden opgeroepen om LGBT-mensen te verklikken en aan te geven aan hun overste. M. (...) besloot deze brieven bij te houden als bewijs van de misdaden van het regime indien Kadyrov of Poetin ooit zouden vallen, en verstopte de brieven bij haar oom in Batavsyurt. In 2016 werd haar vraag om ontslag te nemen eindelijk ingewilligd. Daarna ging zij niet meer aan het werk.

In 2017 besloot u samen met uw dochter op bezoek te gaan bij uw andere kinderen die al sinds vele jaren in België woonden. Bij uw thuiskomst op 06/09/17 omstreeks 2u 's nachts merkte u dat er was ingebroken in uw huis. Uw dochter belde de wijkagent die haar vertelde dat er 's morgens een onderzoeksteam zou komen. Toen het onderzoeksteam arriveerde gedroegen zij zich erg lacherig en luchtig, waaruit uw dochter afleidde dat zij waarschijnlijk zelf diegene waren die in uw huis hadden ingebroken, vermoedelijk om te controleren of zij bezwarend materiaal had bijgehouden van tijdens haar dienst bij het parket. Terwijl het onderzoeksteam ter plaatse was, besloot u een douche te nemen. Uw dochter merkte dat het slot van de waterput geforceerd was. In de maanden na deze douche begon u ziek te worden. In april 2018 kreeg u chemische brandwonden over uw hele lichaam en lag verschillende malen in het ziekenhuis. Na enkele maanden kon u genezen.

In september 2018 reisde u met M. (...) voor een tweede maal naar België, zodat u hier een oogoperatie kon ondergaan. In december 2018 keerden jullie samen terug naar Tsjetsjenië. Op 04/01/19 vielen gemaskerde mannen jullie huis binnen. M. (...) herkende de stem van één van hen, een huurmoordenaar van Kadyrov met de bijnaam Tchikist. Hij beschuldigde M. (...) er van naar België te zijn gereisd om uw land te verraden en geheime informatie door te geven. Hij intimideerde jullie en vertrok weer. M. (...) besloot hierna samen met u onder te duiken, afwisselend bij en neef in Grozny en een oom in Batasvyurt. In februari werd uw dochter opgebeld door een assistent van de procureur met de mededeling dat ze op 12/03/19 bij hem moest langsgaan. Toen ze bij de procureur langsging vertelde hij haar dat er een onderzoek was geopend naar jullie omdat er vermoedens waren dat jullie in België asiel hadden aangevraagd en jullie land hadden verraden. M. (...) had geheim gehouden dat zij een internationaal reispaspoort bezat, dat jullie familie hadden in België en dat zij naar België was gereisd. Ze kreeg van de procureur een uitreisverbod. Op 27/03/19 moest ze langsgaan bij de adjunct-procureur waar ze gedwongen werd documenten te ondertekenen dat ze opnieuw in dienst zou gaan bij het parket. Men wilde op die manier te weten komen welke info ze allemaal gedeeld had met de Belgische overheid. M. (...) besloot dat de situatie hopeloos was en jullie niet meer zouden kunnen ontsnappen en dus keerden jullie terug naar huis op 05/04/19. Diezelfde dag nog ging M. (...) naar de winkel om boodschappen te doen. Terwijl zij onderweg was vielen mannen jullie huis binnen. Onder hen was opnieuw Tchikist. U werd zwaar mishandeld. Hierna doken jullie terug onder bij de oom in Batasvyurt. Op 25/04/19 was uw de gezondheidstoestand zodanig slecht dat u moest worden opgenomen in het ziekenhuis in Grozny. Op 26/04/19 belde uw dochter naar R. (...), een man die werkte bij het visumcentrum, en vroeg hem om visa te regelen voor jullie beiden. R. (...) vertelde M. (...) dat ze op de rode lijst stond, maar dat hij haar voor het dubbele van de gewone prijs wel kon helpen. Op 05/05/19 werd M. (...) opgebeld door haar voormalige chef, Shamhan Delimkhanov, die haar vertelde dat ze bij hem diende langs te komen op 17/05/19 en jullie paspoorten moest meenemen. Toen ze bij haar ex-chef was biechtte ze op dat jullie paspoorten bij R. (...) van de visumdienst waren. Shamkhan belde iemand op en beval dat R. (...) de paspoorten naar het politiekantoor van Gudermes moest brengen. Op vrijdag 31/05/19 was M. (...) op weg naar het gerechtelijk departement om de administratie van haar indiensttreding in orde te zetten, toen ze aan het rode licht A.T. (...) opmerkte, een agent in Gudermes die ze vroeger nog aan een job geholpen had. Ze besloot nog een laatste ontsnappingspoging te doen en contacteerde A. (...) met de vraag of hij jullie reispaspoorten kon stelen uit de kluis van de politiechef van Gudermes. Ze maakte hem wijs dat ze de paspoorten wilde kopiëren en dat ze hen op maandag aan hem zou terugbezorgen. A. (...) stemde in en bezorgde M. (...) diezelfde dag nog de reispaspoorten.

M. (...) boekte vliegtuigtickets naar Düsseldorf en vertrok samen met u op 02/06/19 vanuit de luchthaven van Grozny. Aangekomen in Duitsland, bezorgde ze de paspoorten aan een Tsjetsjeen die ze tegen betaling terug mee zou nemen naar Tsjetsjenië zodat hij ze terug kon geven aan A. (...). Uw zoon haalde jullie op in Duitsland en jullie kwamen diezelfde dag nog aan in België, alwaar u een verzoek indiende tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 04/06/19.

Er kan verwezen worden naar de documenten die uw dochter neerlegde in haar dossier.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het mailverkeer met uw advocate blijkt immers dat het zeer moeilijk is om met u een conversatie te voeren gezien u zeer hardhorend en bijna blind bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door

het Commissariaat-generaal, en werd er voor gekozen om u niet mondeling te horen op de hoofdzetel van het Commissariaat-generaal, maar werd u een schriftelijke uitnodiging gestuurd tot inlichtingen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw schriftelijke verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door uw dochter (M.K. (...); OV: 8.859.204 ; CG: 1917536) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw dochter wordt er besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw dochter.

Deze beslissing luidt als volgt :

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U vreest om bij terugkeer naar de Russische Federatie ernstig vervolgd en vermoord te worden door de Tsjetsjeense overheid. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel om de volgende redenen.

Vooreerst wordt geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig aangetast doordat u geen aannemelijke verklaring kunt geven voor het feit dat u uw internationaal reispaspoort niet kunt voorleggen bij de Belgische asielautoriteiten. U vertelt uitvoerig hoe de paspoorten van u en uw moeder werden vastgehouden in de kluis van de politiechef van Gudermes, hoe u op het idee kwam om aan de agent A.T. (...) te vragen om de paspoorten te stelen en aan u te bezorgen zodat u er zagezegd kopieën van kon maken, en hoe u de paspoorten daarna terugstuurde via een Tsjetsjeen in Düsseldorf (CGVS I p. 11; CGVS II p.22-23). Uw relaas over het terugsturen van de paspoorten naar Tsjetsjenië na uw aankomst in Europa, raakt echter kant noch wal. Het is volstrekt onduidelijk waarom u zoveel moeite zou doen om de paspoorten terug in de kluis in Gudermes te doen belanden na uw vlucht. U zegt dat u A. (...) toch een beetje wilde beschermen, maar wijst er tegelijkertijd zelf op dat er wel stempels in de paspoorten staan die uw vlucht bevestigen dus dat het waarschijnlijk toch wel ontdekt zou worden dat de paspoorten weg waren geweest (CGVS I p.11). Gevraagd waarom u dan al die moeite zou doen om uw paspoorten terug te sturen indien A. (...) zijn verraad toch ontdekt zou worden zodra iemand de stempels in de paspoorten zou bekijken, antwoordt u dat het deed om met uw geweten in het reine te komen (CGVS I p.11-12; CGVS II p.23). Deze verklaring houdt uiteraard geen steek. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u wel al die moeite zou doen om de paspoorten terug te bezorgen aan A. (...) uit bezorgdheid over zijn lot, maar tegelijk dan weer geen enkele informatie kunt geven over zijn uiteindelijke lot (CGVS II p.23). U weet in het algemeen niet of andere mensen nog problemen hebben gekend omwille van uw vlucht, behalve dat men één keer bij uw dochter is langs geweest (CGVS II p.24). U wijst er op dat uw gezin alles verbergt voor u (CGVS II p.23). Het is echter van iedere logica gespeend dat u alle (vrijwel zeker nutteloze) moeite zou nemen om uw paspoorten terug te sturen naar A. (...), maar dan weer geen enkele blijk geeft van moeite te hebben gedaan om zich te informeren naar zijn lot. Omwille van al het bovenstaande is het niet geloofwaardig dat u uw paspoorten terugstuurde naar Tsjetsjenië. Het feit dat u uw paspoorten moedwillig achterhoudt voor de Belgische asielautoriteiten is zeer bezwarend voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers roept dit vragen op over de informatie en stempels in uw paspoort die u misschien zou willen achterhouden, of uw intentie om in de toekomst opnieuw naar de Russische Federatie te kunnen reizen, hetwelk uiteraard volstrekt onverenigbaar is met uw bewering een gegronde vrees te hebben voor verregaande vervolging door het Tsjetsjeense regime.

Wat betreft uw functie als hooggeplaatste medewerker wordt er niet getwijfeld aan het feit dat u effectief vele jaren voor de politie en het parket heeft gewerkt. Het belang van uw functie dient echter sterk gerelativeerd te worden. Enerzijds blijkt uit uw verklaringen dat u eigenlijk gewoon een administratieve medewerker was. U stond in voor het papierwerk (CGVS II p.7). Tijdens uw tijd bij het consularium registreerde u inkomende en uitgaande post en controleerde u het beheer van het archief (CGVS II p.7). Het beperkte belang van uw functie wordt verder bevestigd door het feit dat u geen officieel reisverbod had of daar minstens zeer volatiele verklaringen over aflegt (zie verder) (CGVS II p.14), er niet

gecontroleerd werd of u een internationaal reispaspoort had (CGVS II p.6) en er klaarblijkelijk ook weinig controle was bij uw aanwerving, want de autoriteiten zouden jarenlang niet op de hoogte zijn geweest dat u familie in België zou hebben (CGVS II p.10). Bovendien mocht u in 2016 plots ontslag nemen nadat u aan Shamkhan Delimkhanov had gezegd dat u een winkeltje wilde opendoen (wat u bovendien nooit heeft gedaan), en dit zonder dat u ondervraagd werd of uw huis doorzocht werd naar geheime documenten (CGVS II p.9-10). Gevraagd hoe het kan dat u dan plots ontslag mocht nemen zonder dat er een onderzoek naar u gevoerd werd, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat het regime wist waar u woonde en u nog steeds bereikbaar voor hen was en dat ze dachten dat u niet weg kon (CGVS II p.9-10). Deze uitleg biedt echter geen verklaring voor het ontbreken van ieder direct onderzoek n.a.v. uw ontslag. Het plotse gemak waarmee u dan ineens ontslag mocht nemen, voedt verder het vermoeden dat het belang van uw functie eigenlijk beperkt was. Anderzijds hangt u dan weer een beeld op van zichzelf als iemand die geheime documenten (zoals de LGTB richtlijnen) in handen kreeg en strafdossiers waarin familieleden van Kadyrov betrokken waren moest vernietigen, waarvoor de overheid blijkbaar grote schrik had gezien zij u louter omwille van enkele bezoeken aan België zouden verdenken van spionage en ernstig zouden willen vervolgen (CGVS II p.11-12; p.24). U verklaart zelfs een persoonlijke band te hebben met het hoofd van de republiek, Ramzan Kadyrov. U zegt dat hij u natuurlijk persoonlijk kende en dat hij op dit moment ook heel boos op u zal zijn omwille van uw vertrek (CGVS II p.6). Wanneer echter dieper ingegaan wordt op uw persoonlijke contacten met hem, blijken uw verklaringen vaag en oppervlakkig. Gevraagd naar de context waarin uw persoonlijke contact met Ramzan Kadyrov zich afspeelde, antwoordt u meerdere malen naast de kwestie en vertelt u dat hij langskwam op het parket en dat alle medewerkers hem dan volgens de gewoonte moesten begroetten (CGVS II p.6), hetgeen bezwaarlijk als een goed persoonlijk contact aanzien kan worden. Concreet doorgevraagd naar wat u met dat persoonlijk contact bedoelt en wat jullie dan met elkaar bespraken, antwoordt u dat hij u vroeg of u daar nog graag werkte en of u overgeplaatst wilde worden (CGVS II p.6). Tegelijk vertelde u echter tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat Ramzan Kadyrov op een bepaald moment persoonlijk met het geheime LGBT-document naar het parket kwam en tegen u zei: "M. (...), het is meer dan geheim. Het is een kwestie van eer." (CGVS I p.6). Het is opvallend dat u wanneer u gevraagd wordt naar concrete voorbeelden van uw persoonlijk contact met Ramzan Kadyrov, niet vertelt dat hij met u sprak over geheime en vertrouwelijke documenten, maar alleen enkele oppervlakkige beleefdheden kunt opsommen. Uw vage verklaringen onderstrepen de ongeloofwaardigheid van uw persoonlijke band met Ramzan Kadyrov. Bijgevolg kan uw bewering een hooggeplaatste medewerker binnen het Kadyrov-regime te zijn geweest, niet opwegen tegen de hierboven opgesomde vaststellingen die het omgekeerde impliceren. Indien het belang van uw functie gerelativeerd wordt, dient ook meteen het risico en het gevaar dat u zou lopen ernstig gerelativeerd te worden.

Bevestigend hiervoor zijn uw weinig aannemelijke verklaringen rond de LGBT-omzendbrieven die u in handen kreeg, en die eveneens een belangrijke hoeksteen vormen in uw vervolgingsrelaas. Ten eerste legt u zeer verwarrende en volatiële verklaringen af met betrekking tot de manier waarop u die omzendbrieven in handen kreeg, voor wie de omzendbrieven bedoeld waren, en hoe vertrouwelijk hun karakter was. U zegt dat de brieven op instructie van het hoofd van de republiek opgesteld werden door de procureur, en dat de brieven dan elke vrijdag gestuurd werden naar het secretariaat van de republiek (CGVS I p.6). U werd vertrouwd om de brieven uit te sturen omdat u een vertrouweling was van het regime (CGVS I p.6). Het originele exemplaar van twee brieven kreeg u echter alleen in handen doordat er een last-minute aanvulling moest gebeuren, en u moest het originele uitschrijven omdat een andere tekst werd toegevoegd (CGVS I p.7). De procureur had zich vergist waardoor u de originele brieven in handen kreeg (CGVS II p.7-8). Uit deze uitleg kan dus afgeleid worden dat het niet de bedoeling was dat u de brieven in handen kreeg. De inhoud van de brieven zou alle medewerkers van het parket oproepen om LGBT-mensen te verklikken, maar zij kregen die instructie alleen maar mondeling gezien de brief zelf maar naar één persoon gestuurd werd (CGVS II p.8). Deze persoon zou bij het secretariaat van de republiek werken (CGVS I p.6; CGVS II p.8). Nochtans werd de brief nèt opgesteld op instructie van het hoofd van de republiek, meer bepaald Ramzan Kadyrov zelf. De logica van de weg die de omzendbrief zou volgen en uw rol in dit parcours is dan ook uitermate onlogisch. De brief zou immers opgesteld worden dóór de procureur van het parket, op bevel van Ramzan Kadyrov, om dan via u in het consularium van het parket verstuurd te worden, náár één persoon bij het secretariaat van de republiek (waaraan Ramzan Kadyrov i.e. de opdrachtgever van de brief zelf aan het hoofd staat), om dan mondeling te worden toegelicht aan alle medewerkers van binnenlandse zaken. Er kunnen dus ernstige vraagtekens gezet worden bij het nut van de brief evenals de route die hij heeft gevolgd en uw rol binnen deze route.

Verder is het ook onduidelijk waarom men plots zou vermoeden dat u deze brieven in feite heeft bijgehouden. U benadrukt meerdere malen dat het regime vermoedt dat u de brieven in uw bezit heeft (CGVS II p.17-18). Gevraagd naar waarom u dit denkt en welke indicaties u heeft om dit te denken,

weigert u echter klare wijn te schenken en antwoordt u verschillende malen totaal naast de kwestie door te stellen dat u de brieven per ongeluk in handen kreeg en deze LGBT-gebeurtenissen de wereld hebben geschokt (CGVS II p.17-18). Het is dus niet duidelijk sinds wanneer het regime zou vermoeden dat u de brieven heeft. Indien men altijd al vermoedde dat u deze brieven bij had gehouden, dan is het totaal onlogisch dat men niet eerder uw huis heeft doorzocht, dat men u zomaar ontslag liet nemen, en dat men u hier klaarblijkelijk nooit concrete vragen over heeft gesteld. Indien men echter pas recenter begon te vermoeden dat u deze brieven had bijgehouden, dan is het ook onduidelijk waarom men plots op een later moment dit vermoeden zou koesteren, en nog onduidelijker waarom hun vermoeden specifiek deze twee brieven betrof. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook onduidelijk en weinig plausibel.

Het is daarnaast ook zeer opvallend dat u zou besluiten om twee geheime omzendbrieven bij te houden, louter en alleen met het vage oogmerk dat er ooit een einde zal komen aan de macht van Poetin en u dan zou kunnen helpen bewijs te leveren van de misdaden van het regime (CGVS II p.7; p.21). Nog opvallender is echter dat u niet alleen beslist om uw eigen leven in gevaar te brengen door de diefstal van deze brieven, maar ook het leven van uw oom in Batasvyurt, bij wie u de brieven onderbrengt, zonder dat hij de exacte inhoud ervan kent (CGVS II p.8). Daarenboven komt nog eens dat de criminele vervolging van LGBT in Tsjetsjenië eigenlijk een publiek geheim is in de rest van de wereld (zoals ook blijkt uit de krantenartikelen die u zelf afgeeft, zie groene map: document nr. 17) waarover ook al relatief veel gekend is (zie bv. ook COI Focus: Tsjetsjenië: homoseksualiteit), waardoor de inhoud van deze geheime omzendbrieven bezwaarlijk baanbrekend genoemd kan worden. Het verregaande persoonlijke risico dat u besluit te nemen -of zoals u het zelf noemt: "een doodsrisko" (CGVS II p.8)- louter omwille van ideologische en onzekere motieven, is dan ook ongeloofwaardig. Al het bovenstaande leidt ertoe dat het CGVS de echtheid van de brieven, dan wel op zijn minst het belangrijke en geheime karakter er van, in vraag stelt. Uw bezit van belangrijke geheime staatsinformatie vormt een hoeksteen van uw asielrelaas. Gezien de echtheid van deze informatie in twijfel wordt getrokken, dient opnieuw het risico op gevaar bij uw terugkeer naar de Russische Federatie ernstig gerelativeerd te worden.

Verder dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw verboden bezit van een internationaal reispaspoort en reisverbod uiterst verwarrend en volatiel zijn. Eerst zegt u dat u geen internationaal paspoort mocht hebben bij uw indiensttreding bij het parket omwille van een instructie van de procureur waarin staat dat het aan medewerkers van binnenlandse zaken en het parket strikt wordt afgeraden om te reizen naar bepaalde landen en niet naar de EU mochten reizen (CGVS II p.5, 15; zie groene map: document nr. 16). Bevestigend hiervoor is dat u via illegale wijze een paspoort diende te bemachtigen (CGVS II p.5). Echter geeft u later in het gehoor aan dat u op een rode lijst was terechtgekomen (CGVS II p.19). Uw verklaringen met betrekking tot deze rode lijst zijn zeer onduidelijk. Gevraagd hoe het kan dat u nu pas op die rode lijst was terecht gekomen aangezien u eigenlijk al sinds uw indiensttreding geen internationaal paspoort mocht hebben, antwoordt u dat alleen medewerkers die in contact komen met geheime informatie onder het toepassingsgebied van dat document met het uitreisverbod vallen en aangezien u niet officieel in aanraking kwam met vertrouwelijke info, dus ook officieel niet onder het toepassingsgebied van dat uitreisverbod viel (CGVS II p.17). Nochtans haalde u dat document met het uitreisverbod eerder aan als de juridische grondslag van uw verbod om een paspoort aan te vragen en ook als grondslag van uw vervolging (het werd u zelfs zelf meegegeven door de procureur (CGVS II p. 15-16)), waardoor het van iedere logica gespeend is dat u nu plots zou beweren officieel niet onder het toepassingsgebied van dat uitreisverbod te vallen. Geconfronteerd met het feit dat dit totaal niet klopt, antwoordt u volledig naast de kwestie door te stellen: "Nee, het is de officiële versie in die documenten. Maar in feite de reden van mijn vervolging zijn die twee LGBT-documenten." (CGVS II p.17), waarmee u lijkt de impliceren dat u officieel niet onder het toepassingsgebied van het reisverbod viel maar officieus wel. Eerder heeft u echter altijd gepretendeerd dat het reisverbod rechtstreeks op u van toepassing was, waardoor uw plotse onderscheid tussen het officiële en het officieuze toepassingsgebied van het uitreisverbod erg gekunsteld overkomt. U doet er zelfs nog een schepje bovenop en zegt ineens dat u eigenlijk zeker weet dat de rode lijst speciaal in het leven geroepen werd omwille van uw casus (CGVS II p.17). Dit is echter het eerste wat u hier plots over vertelt. Bijgevolg valt er bijna niet meer aan uw verklaringen aan uit te kunnen met betrekking tot uw al dan niet verboden bezit van een internationaal reispaspoort en het daarmee verbonden uitreisverbod. Het feit dat u hierover geen klaarheid kunt brengen onderstreept niet alleen de ongeloofwaardigheid van uw relaas, maar bevestigt bovendien het feit dat u geen belangrijke functie kunt gehad binnen de Tsjetsjeense overheid want in dat laatste geval zou het uitreisverbod tegen u zeer duidelijk moeten zijn geweest.

Voorts doet ook uw gedrag, rekening houdend met het risico dat u liep, de wenkbrauwen fronsen. Ondanks het feit dat u een de facto reisverbod zou hebben gehad, besluit u in 2017 voor een eerste maal 'in het geheim' – u reisde wel met eigen paspoort via de luchthaven van Grozny (CGVS II p.12)- naar België te reizen, hetgeen volgens u niet ontdekt werd, maar waarbij uw afwezigheid wel zware

gevolgen heeft want ondertussen zouden ze uw huis doorzocht hebben en uw waterput vergiftigd hebben (CGVS I p.8). Uw moeder zou bovendien bijna om het leven komen omwille van de vergiftigde waterput (CGVS I p.8). Ondanks deze gebeurtenissen en ondanks het feit dat u goed wist dat u niet mocht reizen, besluit u echter om in 2018 een tweede maal naar België te reizen. U blijft er bij dat dit een berekend risico was omdat men uw eerste reis naar België niet had ontdekt (CGVS II p.9). Toch is het opvallend dat u in deze context, en rekening houdend met de bewering dat uw moeder vorige keer bijna het leven heeft gelaten naar aanleiding van uw afwezigheid, toch besluit om dit enorme risico opnieuw te nemen. Nog opvallender is echter dat u, nadat uw tweede reis wel aan het licht is gekomen en met alle gevolgen van dien, nog een derde maal naar België besluit te reizen via legale weg met uw paspoort en het vliegtuig ondanks het gegeven dat u nu ook op een rode lijst zou staan CGVS I p.7; CGVS II p.21). Het is zeer bevreemdend dat u, hoewel u gezocht wordt en het u duidelijk verboden werd om te reizen, nogmaals opteert om via de luchthaven van Grozny met uw eigen paspoort te vertrekken. Ondanks uw reisverbod en ondanks de enorme risico's die u nam, besloot u dus om in totaal driemaal met uw eigen paspoort via de luchthaven van Grozny het vliegtuig te nemen. Dit gedrag valt moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees.

Daarnaast mist ook het gedrag van de Tsjetsjeense autoriteiten logica en aannemelijkheid. Indien immers aangenomen wordt dat de overheid van u vermoedt dat u geheime documenten heeft bijgehouden (CGVS II p.12), dan is het totaal ongeloofwaardig dat men tot een jaar na uw ontslag zou wachten met uw huis te doorzoeken. U merkt in dit verband op dat ze waarschijnlijk wachtten tot u voor lange tijd afwezig was om uw huis te kunnen doorzoeken (CGVS II p.12). Het gegeven dat het Tsjetsjeense regime bereid zou zijn zolang te wachten tot u eens voor lange tijd afwezig zou zijn om dan in het geheim te werk te kunnen gaan, is echter onverzoenbaar met uw bewering een belangrijke functie te hebben uitgeoefend waarbij men wist dat u in contact kwam met vertrouwelijke informatie. Indien ze immers werkelijk zouden vrezen dat u bezwarend materiaal zou hebben kunnen verzamelen tegen de overheid, zoals u zelf beweert (CGVS II p.12), dan is het van iedere logica gespeend dat ze zolang zouden wachten met uw huis te doorzoeken en dat ze dit in het geheim zouden willen doen. Geconfronteerd met deze onlogica, antwoordt u dat ze officieel niets tegen u hadden, dus dat ze daarom in het geheim te werk moesten gaan (CGVS II p.12). Geconfronteerd met het feit dat iedereen goed weet hoe het Tsjetsjeense systeem in elkaar zit en zeker u, als jarenlange medewerker, dus wie ze voor de gek probeerden te houden door zoveel moeite te doen om in het geheim te werk te gaan, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat ze maar één huiszoeking deden en dit gewoon voor de zekerheid (CGVS II p.12-13). Bijgevolg kunt u niet verklaren waarom de Tsjetsjeense overheid, indien ze werkelijk vreesden dat u vertrouwelijke info had verzameld in het kader van uw belangrijke functie, zo omslachtig te werk zou gaan om hier achter te komen.

Bovendien is het ook volstrekt onlogisch dat het regime wel alle bovenstaande moeite zou doen voor een geheime huiszoeking, maar nog steeds niet zou nagaan of u een internationaal reispaspoort heeft, zelfs niet nadat u een maand lang afwezig bent geweest. Los van het feit dat dit via databanken makkelijk te controleren is, zeker gezien u meermaals via de luchthaven van Grozny hebt gereisd staat er bovendien ook gewoon een stempel in uw binnenlands paspoort dewelke bewijst dat u in het -volgens uzelf onrechtmatige- bezit bent van een internationaal reispaspoort. Het feit dat niemand op het idee lijkt te komen om uw binnenlands paspoort eens te bekijken of databases te bekijken -niet bij uw ontslag en ook niet na uw maandlange afwezigheid- maar men wel bereid is een jaar lang te wachten om een geheime huiszoeking bij u thuis uit te voeren omdat u dan lange tijd weg zou zijn, is volstrekt ongeloofwaardig, en staat bovendien in schril contrast met uw bewering een belangrijke ambtenaar te zijn geweest die men op dat moment al verdacht van bezwarende informatie te hebben verzameld tegen het regime (CGVS II p.12).

Nog frappanter is echter het feit dat men pas in mei 2019 op het idee zou komen om uw internationaal reispaspoort in beslag te nemen. Men zou uw bezit van een reispaspoort echter al/pas ontdekt hebben bij uw tweede reis naar België eind 2018. Hierbij heeft men duidelijk een uitgebreid onderzoek naar u gevoerd want men zou meteen ook ontdekt hebben dat u al jaren lang familie in België heeft en men zou zelfs een foto van u bemachtigd hebben bij een politiebureau in België (CGVS II p.15). Niettegenstaande al deze ontdekkingen komt men echter nóg steeds niet op het idee om uw internationaal paspoort in beslag te nemen. Meer zelfs, u wordt verdacht van landsverraad op basis van het zeer zware strafrechtelijke artikel 275 waarop een gevangenisstraf van maar liefst vijftien tot twintig jaar staat (CGVS II p.24), waarna u wordt bedreigd, geïntimideerd, uw moeder zwaar wordt mishandeld... maar u mag uw paspoort nog steeds houden. Het is ongeloofwaardig dat de overheid al deze zaken doet, maar niet het meest voor de hand liggende, met name uw internationaal reispaspoort afnemen. Het is pas in mei 2019, oftewel meer dan vijf maanden na uw tweede bezoek aan België, dat Shamkhan Delimkhanov uw paspoort opvraagt. Gevraagd hoe het mogelijk is dat men dan pas op het idee komt om uw paspoort af te nemen, antwoordt u het zelf ook niet te weten (CGVS I p.21). Redelijkervijs kan worden aangenomen dat het voor de autoriteiten reeds na uw eerste reis, waarbij u

verdacht lang afwezig was, duidelijk is geworden dat u een internationaal reispaspoort bezit en logischerwijs zou hun eerste reactie zijn om dit in beslag te nemen. Dat zij deze reactie pas vertonen in mei 2019, nadat u ondertussen tweemaal met uw paspoort via de luchthaven bent kunt reizen en alweer de kans hebt gekregen om een derde visum aan te vragen, is volstrekt ongeloofwaardig.

Ook het feit dat u er uiteindelijk toch in geslaagd bent om op legale wijze, met uw eigen paspoort via de luchthaven van Grozny het land te verlaten maakt het niet aannemelijk dat u een hoge functionaris kunt geweest zijn die door de overheid ernstig verdacht werd van spionage. U vertelt wel weer een heel verhaal over hoe u ongemerkt bent kunnen vertrekken doordat het de laatste dag voor de rammadam was en er bijna geen enkele Tsjetsjeen op de luchthaven was (CGVS I p.7; CGVS II p.21), maar deze uitleg is uiteraard niet in staat te verklaren hoe u met uw eigen paspoort en een koffertje met geheime staatsdocumenten via de luchthavendouane bent kunnen passeren indien Ramzan Kadyrov werkelijk een persoonlijk eitje met u te pellen zou hebben en u op een rode lijst stond. Bijgevolg valt het nalatige gedrag van de overheid met betrekking tot het controleren en in beslag nemen van uw internationaal reispaspoort, niet te verzoenen met uw beweerde asielrelaas.

Voorts dient er in verband met uw asielrelaas an sich en de verschillende vervolgingsfeiten het volgende te worden opgemerkt. Verschillende van de door u beweerde vervolgingsfeiten worden ondermijnd door een gebrek aan logica en aannemelijkheid in meerdere van uw verklaringen.

Vooreerst kan aan de chemische vergiftiging van uw moeder na de geheime huiszoeking in 2017, geen enkel ernstig geloof worden gehecht. Ten eerste heeft u hierover helemaal niks verteld bij de DVZ. Ook de foto's van uw moeders brandwonden legt u pas neer bij het CGVS. Gevraagd waarom u hierover eerder niets vertelde, zegt u dat ze u bij DVZ zeiden: kort, kort, kort (CGVS II p.13). Het is echter totaal ongeloofwaardig dat u bij de DVZ niet de kans kreeg om te vertellen dat uw moeder in 2017 bijna het leven liet na een chemische verbranding. Het feit dat u hiermee pas komt aandragen op het CGVS, doet reeds een eerste belangrijke afbreuk aan de geloofwaardigheid van het incident. Bovendien mist ook het hele verhaal van uw moeders douche, waarbij ze de chemische brandwonden zou hebben opgelopen, logica en aannemelijkheid. U zou zijn na uw vliegtuigreis zijn thuis gekomen rond 2-3u 's nachts waarbij u meteen merkte dat er was ingebroken, waarna u niets durfde aan te raken en samen met uw moeder tot de ochtend wachtte op het binnenplein tot er een onderzoeksteam arriveerde (CGVS I p.8; p.16-17). Op het moment dat het onderzoeksteam nog ter plaatse was, beslist uw moeder dan plots -hoewel zij in feite al uren thuis was- dat ze zich dringend wilde douchen om te kunnen ontspannen na de vlucht (CGVS II p.13-14). U merkte te laat dat er geprutst was aan de waterput en uw moeder werd enige tijd later ziek omwille van de douche. Waarom uw moeder precies besliste zich juist te douchen op het moment dat een onderzoeksteam bezig was uw huis te doorzoeken, blijft een mysterie. U bent hierover ook volatiel in uw verklaringen. Eerst vertelt u dat u nog niet aan uw moeder had kunnen vertellen dat er met de waterput geprutst was omdat er op dat moment zoveel bezig was, de burens kwamen en er waren veel mensen op de binnenplaats (CGVS I p.17). Wanneer u later geconfronteerd wordt met de vraag waarom uw moeder op zo'n druk tijdstip met zoveel mensen in de buurt plots besluit om zich te douchen, zegt u ineens dat de burens er nog niet waren (CGVS II p.13-14) en dat uw moeder het deed om tot rust te kunnen komen (CGVS II p.13-14). Deze verklaring is uiteraard niet afdoende om te verantwoorden waarom zij niet nog even zou kunnen wachten. Het onlogische verloop van deze gebeurtenissen voedt verder het vermoeden dat de toxische epidermale necrolyse van uw moeder niets te maken had met uw asielrelaas. De foto's die u neerlegt van uw moeders verbranding tonen een oude vrouw met vreemde huidwonden. Wanneer de aandoening echter wordt opgezocht op internet (zie <https://nl.wikipedia.org/wiki/Toxischeepidermalenecrolyse>) blijkt dat deze vrijwel altijd veroorzaakt wordt door een slechte reactie op een geneesmiddel. Deze uitleg klinkt ook een stuk aannemelijker dan uw verhaal over de chemische vergiftiging van uw waterput. Bijgevolg hebben deze foto's geen enkele bewijswaarde wat betreft de omstandigheden en oorzaak van uw moeders aandoening en slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat deze iets te maken heeft met uw asielproblemen.

Verder is ook uw relaas met betrekking tot uw gedwongen tewerkstelling volstrekt onlogisch. Ondanks het feit dat men u ondertussen ernstig zou vervolgen omdat men u sterk verdacht van spionage en landsverraad, zou men toch eisen dat u opnieuw bij de overheid aan het werk zou gaan. Met andere woorden: in de plaats van u officieel te vervolgen voor spionage, besluit men u op een functie te plaatsen waarbij u terug toegang zou krijgen tot gevoelige documenten. Volgens uzelf wilden ze dat u opnieuw bij hen aan de slag ging om op die manier van u informatie los te krijgen en te kunnen ontdekken wat u precies zou hebben verteld aan de Belgische overheid (CGVS I p.19). Men zou u niet kunnen folteren omdat u dan direct zou sterven omdat u een vrouw bent... (CGVS I p.19). Gevraagd hoe men door u te werk te stellen zou kunnen ontdekken wat u geklikt heeft in het buitenland, antwoordt u zeer vaag door te zeggen: "ik zou vlakbij zijn" (CGVS I p.19). Doorgevraagd wat u hier precies mee bedoelt, luidt uw weinig verhelderende antwoord: "Als ik aan het werk ben zal ik naast hen zijn en zullen ze weten met wie ik gesproken heb. Het zou geen moeite hebben gekost." (CGVS I p.19). Deze uitleg slaagt uiteraard nergens op. U wijst er wel op dat men niet van plan was om u echt duurzaam opnieuw

in dienst te nemen, maar dat men u snel zou doden (CGVS I p.19-20). Hun bedoeling om u uiteindelijk toch te doden maakt uw gedwongen tewerkstelling echter als het ware nog onlogischer. Bijgevolg blijft het onduidelijk waarom men u terug in dienst zou willen nemen indien men u ernstig zou verdenken van spionage en landsverraad. Deze onlogica tast nog verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aan. Voorts doet ook uw verhaal over de aanslag op uw moeder door Tchikist na uw thuiskomst op 5 april 2018 de wenkbrauwen fronsen. Dit hele voorval is immers wel zeer toevallig. U was maandenlang afwezig waarbij u ondergedoken leefde bij uw nonkel in Batasvyurt (CGVS I p.9). U zou nog maar een half uur thuis zijn, besluit dan naar de winkel te gaan, en terwijl u nog maar vijf minuten vertrokken bent, vallen ze al binnen in uw huis en mishandelen ze uw moeder (CGVS II p.16). Geconfronteerd met de zeer toevallige timing van hun inval, zegt u dat ze u misschien al volgden vanuit Batasvyurt (CGVS II p.16). Gevraagd waarom ze dan zo lang zouden wachten met hun intimidatie als ze eigenlijk uw locatie in Batasvyurt al kenden, geeft u een zeer weinig overtuigende uitleg over dat het altijd druk was bij uw nonkel thuis in Batasvyurt en dat ze toch liever geen getuigen hadden (CGVS II p.16-17). Deze uitleg kan bovenstaande onlogica niet verantwoorden. Bovendien kunnen er ook vragen gesteld worden bij de bedoeling van deze aanval op uw moeder. Op het moment van deze aanval had u immers al met al hun eisen ingestemd en had u zelfs recent de papieren ondertekend waarin u akkoord ging om opnieuw tewerk gesteld te worden (CGVS I p.21). Gevraagd waarom ze dan toch nog een aanval op uw moeder zouden plannen, antwoordt u dat het was om u nog verder te intimideren gezien u tijdens het tekenen van de papier voor uw nieuwe indiensttreding duidelijk te kennen had gegeven dat u het niet wilde doen (CGVS I p.21). Toch is het opmerkelijk dat ze op dat moment besluiten om nog zo'n ernstige vervolgingsdaad tegenover u te stellen, zeker indien je deze openlijke vervolging vergelijkt met hoe voorzichtig ze vroeger te werk gingen (i.e. een jaar wachten om in het geheim uw huis te kunnen doorzoeken) en indien je in het achterhoofd houdt dat ze op het moment van de aanval op uw moeder nog steeds niet op het idee waren gekomen om uw internationaal reispaspoort af te pakken. De logica van dit vervolgingsfeit is in deze context dan ook ver te zoeken.

Tot slot, wat betreft uw relaas over het terugkrijgen van de paspoorten via A.T. (...), kan het volgende opgemerkt worden. Het is zeer opvallend dat A. (...) probleemloos akkoord gaat zijn job (en misschien ook wel zijn leven) op het spel te zetten door de paspoorten voor u te willen stelen. U wijst hierbij op het feit dat A. (...) niet wist dat u in de problemen zat en dus niet beseftte wat hij zichzelf over zijn nek haalde (CGVS I p.11; CGVS II p.22). Toch kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat het stelen van voorwerpen uit de kluis van je chef in Tsjetsjenië, ongeacht de context, altijd wel op zijn zachtst gezegd een risicovolle onderneming is. Niettemin het uitzonderlijk risicovolle karakter van uw verzoek, gaat A. (...) akkoord, initieel zonder een beloning te willen ontvangen en zonder kritische vragen te stellen over uw vage excuus van de kopieën die u nodig zou hebben (CGVS II p.22-23). U vroeg aan A. (...) op vrijdag om u de paspoorten te bezorgen en maakte hem wijs dat u ze pas maandag zou kunnen teruggeven omdat u in het weekend niet kon kopiëren (CGVS I p.11). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat A. (...) u de volgende dag (m.a.w. zaterdag) de paspoorten bezorgde (CGVS I p.11), tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud zegt u dat A. (...) u dezelfde dag (m.a.w. vrijdag) nog de paspoorten bezorgde (CGVS II p.22-23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat hij u de paspoorten op vrijdag bezorgde en dat u zich eerder misschien heeft vergist (CGVS II p.25). Gevraagd waarom A. (...) zich zou haasten om u al op vrijdag de paspoorten te bezorgen en niet gewoon pas maandag aangezien u hem verteld had dat u ze toch eigenlijk pas op maandag zou kunnen kopiëren, antwoordt u dat de agenten een shiftsysteem hebben (CGVS II p.23). Geconfronteerd met het feit dat dit geen valabele verklaring is want dat A. (...) ook op maandag shift zou moeten hebben om de paspoorten terug te kunnen leggen in de kluis, antwoordt u naast de kwestie door vaagweg te stellen dat het uw eigen idee was dat A. (...) ze op maandag zou terugleggen (CGVS II p.23). Bijgevolg maakt u het niet aannemelijk dat A. (...) zulks risico nam en zich haastte om u diezelfde vrijdag nog de paspoorten te bezorgen, zonder ook maar een moment kritisch na te denken. Uw hele verhaal over het verkrijgen van de paspoorten komt uitermate ongeloofwaardig over.

Omwille van al het bovenstaande komt het CGVS tot de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als hooggeplaatste ambtenaar binnen het Kadyrov-regime, noch aan uw bezit van geheime omzendbrieven, noch aan de vervolgingsfeiten die u omwille van uw profiel en het vermeende bezit van vertrouwelijke informatie gekend zou hebben. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld.

U blijkt wel ernstige gezondheidsproblemen te hebben met uw nieren. Betreffende uw gezondheidsproblemen dient te worden gesteld dat hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor de moeilijke situatie waarin u zich bevindt, niettemin er op gewezen dient te worden dat het louter hebben van medische problemen niet afdoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Het hebben van medische problemen op zich houdt geen direct verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet,

noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat om bovenstaande vaststelling te weerleggen. Ten eerste kan m.b.t. uw documenten al opgemerkt worden dat het CGVS deze zeer gefaseerd ontving. Sommige werden bij de DVZ afgegeven, anderen tijdens uw eerste en uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en nog andere werden via uw advocaat per mail verstuurd. Nochtans zou u geen enkel contact meer hebben met iemand in Tsjetsjenië, behalve dan eenmaal via veel tussenpersonen en op zeer omslachtige wijze met uw dochter (CGVS I p.4; CGVS II p.24). Het is dan ook opmerkelijk dat u toch nog op verschillende gelegenheden nieuwe Russische documenten blijft produceren. Uw verklaring hiervoor is dat u over enkele documenten niet eerder had gedacht van ze neer te leggen (CGVS I p.15; CGVS II p.4). U toonde zich nochtans erg goed voorbereid doorheen uw hele asielprocedure, waardoor het feit dat u op verschillende momenten met nieuwe Russische bewijsstukken kwam het sterke vermoeden schept dat u ook over uw contact met mensen in Tsjetsjenië niet de gehele waarheid spreekt. Wat betreft de verschillende medische documenten die u neerlegt in verband met u en uw moeders gezondheidsproblemen, dient opgemerkt te worden dat deze geen duidelijk oorzakelijk verband vertonen met uw asielrelaas. Deze medische documenten zijn op geen enkele manier in staat uitsluitel te geven over de oorzaak en omstandigheden van de verschillende geattesteerde medische problematieken, waardoor zij geen invloed hebben op deze beslissing. Wat betreft de strafmaatbepaling door de procureur (uitreisverbod), uw verklaring aan de Tsjetsjeense overheid mbt uw reis naar België, een uitnodiging voor een sollicitatiegesprek voor een nieuwe functie, een oproepingsbrief door de OMVD, een oproeping voor verhoor, een verklaring ivm een vermist strafdossier en een vervalst register, de wettelijke grondslag van uw uitreisverbod en tot slot de twee interne omzendbrieven mbt de vervolging en verklikking van LGBT-mensen, dient er op gewezen te worden dat al deze documenten rechtstreeks verband houden of voortvloeien uit uw asielrelaas, hetwelk echter in zijn geheel ongeloofwaardig wordt geacht. Al deze documenten kunnen dan ook geenszins opwegen tegen de pertinente vaststellingen van ongeloofwaardigheid die hierboven werden uiteen gezet. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat er enorm veel corruptie en documentfraude heerst in Tsjetsjenië, waardoor de bewijswaarde van deze documenten in ieder geval al zeer gering is. Wat betreft uw ontslagbrief, uw binnenlands paspoort, uw werkbadge, uw diploma en uw werkboekje, dient opgemerkt te worden dat zij allen een begin van bewijs vormen van uw identiteit en tewerkstelling bij het parket. Deze feiten worden door het CGVS ook niet in twijfel getrokken. Ook de inhoud van de verschillende krantenartikelen i.v.m. de vervolging van LGBT in Tsjetsjenië wordt geenszins door het CGVS betwist. Echter slaagt u er niet in een geloofwaardig verband aan te tonen tussen deze LGBT-vervolging en uw eigen vluchtrelaas. Tot slot legt u ook getuigenissen en de IDbewijzen van uw familieleden in België neer, evenals enkele familiefoto's. De bevestiging van uw verhaal door uw familieleden kan uiteraard bezwaarlijk beschouwd worden als een objectief bewijsstuk. Bijgevolg veranderen bovenstaande documenten niets aan de negatieve beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

U vroeg tweemaal een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, dewelke u werden opgestuurd op 3 februari 2021 en op 11 februari 2021. Via uw advocate ontvingen wij uw opmerkingen bij deze notities respectievelijk op 10 februari 2021 en op 17 februari 2021. Deze opmerkingen bevatten vooral enkele verbeteringen van de schrijfwijze van eigennamen, enkele correcties van data, en enkele verduidelijkingen. In bovenstaande beslissing werden al uw opmerkingen in rekening gebracht.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Tsjetsjenië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Nergens uit uw verklaringen of administratief dossier blijkt dat u dergelijke persoonlijke omstandigheden kunt invoeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling van de zaak

2.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het mailverkeer met uw advocate blijkt immers dat het zeer moeilijk is om met u een conversatie te voeren gezien u zeer hardhorend en bijna blind bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er voor gekozen om u niet mondeling te horen op de hoofdzetel van het Commissariaat-generaal, maar werd u een schriftelijke uitnodiging gestuurd tot inlichtingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

2.2. Wat betreft verzoeksters medische problemen, kan verder worden opgemerkt dat verzoekster in het geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3. Verzoekster is de moeder van M.K., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 260 158 / IV. In de bestreden beslissing wordt blijkens de stukken van het dossier terecht vastgesteld dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven als deze die haar dochter werden aangehaald en dat verzoekster zelf geen bijkomende motieven aanhaalde. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing integraal verwezen naar de beslissing die door verweerder werd genomen ten aanzien van verzoeksters dochter. Verzoekster bevestigt in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij *"geen eigen elementen aanhaalde en haar verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als dochter M.K. (...)"*. Vervolgens beroept zij zich integraal op dezelfde feiten, middelen, argumenten en elementen als deze die door haar dochter werden aangehaald – inclusief de identiek dezelfde aanvullende nota als deze door haar dochter neergelegd ter terechtzitting – in het kader van het beroep dat deze dochter indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat gekend is onder het voormelde rolnummer.

Ten aanzien van verzoeksters dochter werd bij arrest nr. 263 400 van 8 november 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld als volgt:

"1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russische staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) in Novogrozneskiy. In 1996 trouwde u met A.K. (...) en u kreeg met hem één dochter, M. (...) (°28/07/1996). In 2004 scheidde u van uw echtgenoot, waarna deze het hoederecht kreeg over uw dochter. U woonde daarna samen met uw moeder in Oyskher.

In 2005 ging u aan de slag bij de politie van Staropromyslovsky, waar u de rechterhand was van Shamkhan Delimkhanov, de schoonbroer van Ramzan Kadyrov. In 2009 volgde u een stage bij het parket van Gudermes en ging daar ook meteen nadien aan de slag, na het halen van uw rechtendiploma in 2010. U werkte verschillende jaren als maatschappelijk werkster bij het parket, gespecialiseerd in jeugdzaken. Van 2011 tot 2014 werd u gedetacheerd binnen het parket naar het consularium, waar u de hoofdverantwoordelijke was voor de binnenkomende en uitgaande post. In die hoedanigheid kreeg u per ongeluk twee geheime omzendbrieven in handen waarin alle personeelsleden werden opgeroepen om LGBT-mensen te verklikken en aan te geven aan hun overste. U besloot deze brieven bij te houden als bewijs van de misdaden van het regime indien Kadyrov of Poetin ooit zouden vallen, en verstopte de brieven bij uw oom in Batavsyurt. In 2016 werd uw vraag om ontslag te nemen eindelijk ingewilligd. Daarna ging u niet meer aan het werk.

In 2017 besloot u samen met uw moeder op bezoek te gaan bij uw broer en zus die al sinds vele jaren in België woonden. Bij uw thuiskomst op 06/09/17 omstreeks 2u 's nachts merkte u dat er was ingebroken in uw huis. U belde de wijkagent die u vertelde dat er 's morgens een onderzoeksteam zou komen. Toen het onderzoeksteam arriveerde gedroegen zij zich erg lacherig en luchtig, waaruit u afleidde dat zij waarschijnlijk zelf diegene waren die in uw huis hadden ingebroken, vermoedelijk om te controleren of u bezwarend materiaal had bijgehouden van tijdens uw dienst bij het parket. Terwijl het onderzoeksteam ter plaatse was, besloot uw moeder een douche te nemen. U merkte dat het slot van de waterput geforceerd was. In de maanden na deze douche begon uw moeder ziek te worden. In april 2018 kreeg zij chemische brandwonden over haar hele lichaam en lag verschillende malen in het ziekenhuis. Na enkele maanden kon zij genezen.

In september 2018 reisde u voor een tweede maal naar België, zodat uw moeder hier een oogoperatie kon ondergaan. In december 2018 keerden jullie samen terug naar Tsjetsjenië. Op 04/01/19 vielen gemaskerde mannen jullie huis binnen. U herkende de stem van één van hen, een huurmoordenaar van Kadyrov met de bijnaam Tchikist. Hij beschuldigde u er van naar België te zijn gereisd om uw land te verraden en geheime informatie door te geven. Hij intimideerde u en vertrok weer. U besloot hierna samen met uw moeder onder te duiken, afwisselend bij uw neef in Grozny en uw oom in Batasvyurt. In februari werd u opgebeld door een assistent van de procureur met de mededeling dat u op 12/03/19 bij hem moest langsgaan. Toen u bij de procureur langsging vertelde hij u dat er een onderzoek was geopend naar u en uw moeder omdat er vermoedens waren dat u in België asiel had aangevraagd en uw land had verraden. U had geheim gehouden dat u een internationaal reispaspoort bezat, dat u familie had in België en dat u naar België was gereisd. U kreeg van de procureur een uitreisverbod. Op 27/03/19 moest u langsgaan bij de adjunct-procureur waar u gedwongen werd documenten te ondertekenen dat u opnieuw in dienst zou gaan bij het parket. Men wilde op die manier te weten komen welke info u allemaal gedeeld had met de Belgische overheid. U besloot dat de situatie hopeloos was en u niet meer zou kunnen ontsnappen en dus keerde u met uw moeder terug naar huis op 05/04/19. Diezelfde dag nog ging u naar de winkel om boodschappen te doen. Terwijl u onderweg was werd u opgebeld door uw moeder, maar het was Tchikist aan de lijn. Hij vroeg of u gevlucht was en uw moeder had achtergelaten. U hoorde uw moeder schreeuwen op de achtergrond. U keerde meteen terug naar huis en trof uw moeder aan in een plas bloed. Ze was zwaar mishandeld door Tchikist, waarschijnlijk om u nog verder te intimideren. U dook terug onder bij oom in Batasvyurt. Op 25/04/19 was de gezondheidstoestand van uw moeder zodanig slecht dat ze moest worden opgenomen in het ziekenhuis in Grozny. Op 26/04/19 belde u naar R. (...), een man die werkte bij het visumcentrum, en vroeg u hem om visa te regelen voor u en uw moeder. R. (...) vertelde u dat u op de rode lijst stond, maar dat hij u voor het dubbele van de gewone prijs wel kon helpen. Op 05/05/19 werd u opgebeld door uw voormalige chef, Shamhan Delimkhanov, die u vertelde dat u bij hem diende langs te komen op 17/05/19 en uw paspoorten moest meenemen. Toen u bij uw ex-chef was biechtte u op dat uw paspoorten bij R. (...) van de visumdienst waren. Shamkhan belde iemand op en beval dat R. (...) de paspoorten naar het politiekantoor van Gudermes moest brengen. Uw ex-chef ondervroeg u over uw reis naar België en probeerde u gerust te stellen om zo te achterhalen of u hier in België geheimen had gedeeld. Daarna kreeg u verdere instructies om uw nieuwe indiensttreding in orde te brengen. Op vrijdag 31/05/19 was u op weg naar het gerechtelijk departement om de administratie van uw indiensttreding in orde te zetten, toen u aan het rode licht A.T. (...) opmerkte, een agent in Gudermes die u vroeger nog aan een job geholpen had. U besloot nog een laatste ontsnappingspoging te doen en

contacteerde A. (...) met de vraag of hij u en uw moeders reispaspoort kon stelen uit de kluis van de politiechef van Gudermes. U maakte hem wijs dat u de paspoorten wilde kopiëren en u ze op maandag zou terugbezorgen. Hij stemde in en bezorgde u diezelfde dag nog de reispaspoorten.

U boekte vliegtuigtickets naar Düsseldorf en vertrok op 02/06/19 vanuit de luchthaven van Grozny. Aangekomen in Duitsland, bezorgde u de paspoorten aan een Tsjetsjeen die ze tegen betaling terug mee zou nemen naar Tsjetsjenië zodat hij ze terug kon geven aan A. (...). Uw broer haalde u op in Duitsland en u kwam diezelfde dag nog aan in België, alwaar u een verzoek indiende tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 04/06/19.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende originele documenten neer: de strafmaatbepaling door de procureur (uitreisverbod), uw verklaring aan de Tsjetsjeense overheid mbt uw reis naar België, een uitnodiging voor een sollicitatiegesprek voor een nieuwe functie, uw ontslagbrief, twee interne omzendbrieven mbt de vervolging en verklaring van LGBT-mensen, een verklaring ivm een vermist strafdossier en een vervalst register. Verder legt u ook de volgende kopieën neer: uw binnenlands paspoort, een oproepingsbrief door de OMVD, een oproeping voor verhoor, medische attesten ivm uw moeder, medische documenten ivm uzelf, een Russisch attest van een neuroloog ivm uw moeder, getuigenissen en de ID-bewijzen van uw familieleden in België, familiefoto's, de wettelijke grondslag van uw uitreisverbod, krantenartikelen ivm de vervolging van LGBT in Tsjetsjenië, uw werkbadge, uw diploma en uw werkboekje.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U vreest om bij terugkeer naar de Russische Federatie ernstig vervolgd en vermoord te worden door de Tsjetsjeense overheid. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel om de volgende redenen.

Vooreerst wordt geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig aangetast doordat u geen aannemelijke verklaring kunt geven voor het feit dat u uw internationaal reispaspoort niet kunt voorleggen bij de Belgische asielautoriteiten. U vertelt uitvoerig hoe de paspoorten van u en uw moeder werden vastgehouden in de kluis van de politiechef van Gudermes, hoe u op het idee kwam om aan de agent A.T. (...) te vragen om de paspoorten te stelen en aan u te bezorgen zodat u er zagezegd kopieën van kon maken, en hoe u de paspoorten daarna terugstuurde via een Tsjetsjeen in Düsseldorf (CGVS I p. 11; CGVS II p.22-23). Uw relaas over het terugsturen van de paspoorten naar Tsjetsjenië na uw aankomst in Europa, raakt echter kant noch wal. Het is volstrekt onduidelijk waarom u zoveel moeite zou doen om de paspoorten terug in de kluis in Gudermes te doen belanden na uw vlucht. U zegt dat u A. (...) toch een beetje wilde beschermen, maar wijst er tegelijkertijd zelf op dat er wel stempels in de paspoorten staan die uw vlucht bevestigen dus dat het waarschijnlijk toch wel ontdekt zou worden dat de paspoorten weg waren geweest (CGVS I p.11). Gevraagd waarom u dan al die moeite zou doen om uw paspoorten terug te sturen indien A. (...) zijn verraad toch ontdekt zou worden zodra iemand de stempels in de paspoorten zou bekijken, antwoordt u dat het deed om met uw geweten in het reine te komen (CGVS I p.11-12; CGVS II p.23). Deze verklaring houdt uiteraard geen steek. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u wel al die moeite zou doen om de paspoorten terug te bezorgen aan A. (...) uit bezorgdheid over zijn lot, maar tegelijk dan weer geen enkele informatie kunt geven over zijn uiteindelijke lot (CGVS II p.23). U weet in het algemeen niet of andere mensen nog problemen hebben gekend omwille van uw vlucht, behalve dat men één keer bij uw dochter is langs geweest (CGVS II p.24). U wijst er op dat uw gezin alles verbergt voor u (CGVS II p.23). Het is echter van iedere logica gespeend dat u alle (vrijwel zeker nutteloze) moeite zou nemen om uw paspoorten terug te sturen naar A. (...), maar dan weer geen enkele blijk geeft van moeite te hebben gedaan om zich te informeren naar zijn lot. Omwille van al het bovenstaande is het niet geloofwaardig dat u uw paspoorten terugstuurde naar Tsjetsjenië. Het feit dat u uw paspoorten moedwillig achterhoudt voor de Belgische asielautoriteiten is zeer bezwarend voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers roept dit vragen op over de informatie en stempels in uw paspoort die u misschien zou willen achterhouden, of uw intentie om in de toekomst opnieuw naar de Russische Federatie te kunnen reizen, hetwelk uiteraard volstrekt onverenigbaar is met uw bewering een gegronde vrees te hebben voor verregaande vervolging door het Tsjetsjeense regime.

Wat betreft uw functie als hooggeplaatste medewerker wordt er niet getwijfeld aan het feit dat u effectief vele jaren voor de politie en het parket heeft gewerkt. Het belang van uw functie dient echter sterk gerelativeerd te worden. Enerzijds blijkt uit uw verklaringen dat u eigenlijk gewoon een administratieve medewerker was. U stond in voor het papierwerk (CGVS II p.7). Tijdens uw tijd bij het consularium registreerde u inkomende en uitgaande post en controleerde u het beheer van het archief (CGVS II p.7). Het beperkte belang van uw functie wordt verder bevestigd door het feit dat u geen officieel reisverbod had of daar minstens zeer volatiele verklaringen over aflegt (zie verder) (CGVS II p.14), er niet gecontroleerd werd of u een internationaal reispaspoort had (CGVS II p.6) en er klaarblijkelijk ook weinig controle was bij uw aanwerving, want de autoriteiten zouden jarenlang niet op de hoogte zijn geweest dat u familie in België zou hebben (CGVS II p.10). Bovendien mocht u in 2016 plots ontslag nemen nadat u aan Shamkhan Delimkhanov had gezegd dat u een winkeltje wilde opendoen (wat u bovendien nooit heeft gedaan), en dit zonder dat u ondervraagd werd of uw huis doorzocht werd naar geheime documenten (CGVS II p.9-10). Gevraagd hoe het kan dat u dan plots ontslag mocht nemen zonder dat er een onderzoek naar u gevoerd werd, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat het regime wist waar u woonde en u nog steeds bereikbaar voor hen was en dat ze dachten dat u niet weg kon (CGVS II p.9-10). Deze uitleg biedt echter geen verklaring voor het ontbreken van ieder direct onderzoek n.a.v. uw ontslag. Het plotse gemak waarmee u dan ineens ontslag mocht nemen, voedt verder het vermoeden dat het belang van uw functie eigenlijk beperkt was. Anderzijds hangt u dan weer een beeld op van zichzelf als iemand die geheime documenten (zoals de LGTB richtlijnen) in handen kreeg en strafdossiers waarin familieleden van Kadyrov betrokken waren moest vernietigen, waarvoor de overheid blijkbaar grote schrik had gezien zij u louter omwille van enkele bezoeken aan België zouden verdenken van spionage en ernstig zouden willen vervolgen (CGVS II p.11-12; p.24). U verklaart zelfs een persoonlijke band te hebben met het hoofd van de republiek, Ramzan Kadyrov. U zegt dat hij u natuurlijk persoonlijk kende en dat hij op dit moment ook heel boos op u zal zijn omwille van uw vertrek (CGVS II p.6). Wanneer echter dieper ingegaan wordt op uw persoonlijke contacten met hem, blijken uw verklaringen vaag en oppervlakkig. Gevraagd naar de context waarin uw persoonlijke contact met Ramzan Kadyrov zich afspeelde, antwoordt u meerdere malen naast de kwestie en vertelt u dat hij langskwam op het parket en dat alle medewerkers hem dan volgens de gewoonte moesten begroetten (CGVS II p.6), hetgeen bezwaarlijk als een goed persoonlijk contact aanzien kan worden. Concreet doorgevraagd naar wat u met dat persoonlijk contact bedoelt en wat jullie dan met elkaar bespraken, antwoordt u dat hij u vroeg of u daar nog graag werkte en of u overgeplaatst wilde worden (CGVS II p.6). Tegelijk vertelde u echter tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat Ramzan Kadyrov op een bepaald moment persoonlijk met het geheime LGBT-document naar het parket kwam en tegen u zei: "M. (...), het is meer dan geheim. Het is een kwestie van eer." (CGVS I p.6). Het is opvallend dat u wanneer u gevraagd wordt naar concrete voorbeelden van uw persoonlijk contact met Ramzan Kadyrov, niet vertelt dat hij met u sprak over geheime en vertrouwelijke documenten, maar alleen enkele oppervlakkige beleefdheden kunt opsommen. Uw vage verklaringen onderstrepen de ongeloofwaardigheid van uw persoonlijke band met Ramzan Kadyrov. Bijgevolg kan uw bewering een hooggeplaatste medewerker binnen het Kadyrov-regime te zijn geweest, niet opwegen tegen de hierboven opgesomde vaststellingen die het omgekeerde impliceren. Indien het belang van uw functie gerelativeerd wordt, dient ook meteen het risico en het gevaar dat u zou lopen ernstig gerelativeerd te worden.

Bevestigend hiervoor zijn uw weinig aannemelijke verklaringen rond de LGBT-omzendbrieven die u in handen kreeg, en die eveneens een belangrijke hoeksteen vormen in uw vervolgingsrelaas. Ten eerste legt u zeer verwarrende en volatiele verklaringen af met betrekking tot de manier waarop u die omzendbrieven in handen kreeg, voor wie de omzendbrieven bedoeld waren, en hoe vertrouwelijk hun karakter was. U zegt dat de brieven op instructie van het hoofd van de republiek opgesteld werden door de procureur, en dat de brieven dan elke vrijdag gestuurd werden naar het secretariaat van de republiek (CGVS I p.6). U werd vertrouwd om de brieven uit te sturen omdat u een vertrouweling was van het regime (CGVS I p.6). Het originele exemplaar van twee brieven kreeg u echter alleen in handen doordat er een last-minute aanvulling moest gebeuren, en u moest het originele uitschrijven omdat een andere tekst werd toegevoegd (CGVS I p.7). De procureur had zich vergist waardoor u de originele brieven in handen kreeg (CGVS II p.7-8). Uit deze uitleg kan dus afgeleid worden dat het niet de bedoeling was dat u de brieven in handen kreeg. De inhoud van de brieven zou alle medewerkers van het parket oproepen om LGBT-mensen te verklikken, maar zij kregen die instructie alleen maar mondeling gezien de brief zelf maar naar één persoon gestuurd werd (CGVS II p.8). Deze persoon zou bij het secretariaat van de republiek werken (CGVS I p.6; CGVS II p.8). Nochtans werd de brief nèt opgesteld op instructie van het hoofd van de republiek, meer bepaald Ramzan Kadyrov zelf. De logica van de weg die de omzendbrief zou volgen en uw rol in dit parcours is dan ook uitermate onlogisch. De brief zou immers opgesteld worden dóór de procureur van het parket, op bevel van Ramzan Kadyrov, om dan via u in het consularium van het parket verstuurd te worden, náár één persoon bij het secretariaat van de republiek

(waaraan Ramzan Kadyrov i.e. de opdrachtgever van de brief zelf aan het hoofd staat), om dan mondeling te worden toegelicht aan alle medewerkers van binnenlandse zaken. Er kunnen dus ernstige vraagtekens gezet worden bij het nut van de brief evenals de route die hij heeft gevolgd en uw rol binnen deze route.

Verder is het ook onduidelijk waarom men plots zou vermoeden dat u deze brieven in feite heeft bijgehouden. U benadrukt meerdere malen dat het regime vermoedt dat u de brieven in uw bezit heeft (CGVS II p.17-18). Gevraagd naar waarom u dit denkt en welke indicaties u heeft om dit te denken, weigert u echter klare wijn te schenken en antwoordt u verschillende malen totaal naast de kwestie door te stellen dat u de brieven per ongeluk in handen kreeg en deze LGBT-gebeurtenissen de wereld hebben geschokt (CGVS II p.17-18). Het is dus niet duidelijk sinds wanneer het regime zou vermoeden dat u de brieven heeft. Indien men altijd al vermoedde dat u deze brieven bij had gehouden, dan is het totaal onlogisch dat men niet eerder uw huis heeft doorzocht, dat men u zomaar ontslag liet nemen, en dat men u hier klaarblijkelijk nooit concrete vragen over heeft gesteld. Indien men echter pas recenter begon te vermoeden dat u deze brieven had bijgehouden, dan is het ook onduidelijk waarom men plots op een later moment dit vermoeden zou koesteren, en nog onduidelijker waarom hun vermoeden specifiek deze twee brieven betrof. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook onduidelijk en weinig plausibel.

Het is daarnaast ook zeer opvallend dat u zou besluiten om twee geheime omzendbrieven bij te houden, louter en alleen met het vage oogmerk dat er ooit een einde zal komen aan de macht van Poetin en u dan zou kunnen helpen bewijs te leveren van de misdaden van het regime (CGVS II p.7; p.21). Nog opvallender is echter dat u niet alleen beslist om uw eigen leven in gevaar te brengen door de diefstal van deze brieven, maar ook het leven van uw oom in Batasvyurt, bij wie u de brieven onderbrengt, zonder dat hij de exacte inhoud ervan kent (CGVS II p.8). Daarenboven komt nog eens dat de criminele vervolging van LGBT in Tsjetsjenië eigenlijk een publiek geheim is in de rest van de wereld (zoals ook blijkt uit de krantenartikelen die u zelf afgeeft, zie groene map: document nr. 17) waarover ook al relatief veel gekend is (zie bv. ook COI Focus: Tsjetsjenië: homoseksualiteit), waardoor de inhoud van deze geheime omzendbrieven bezwaarlijk baanbrekend genoemd kan worden. Het verregaande persoonlijke risico dat u besluit te nemen -of zoals u het zelf noemt: "een doodsrisko" (CGVS II p.8)- louter omwille van ideologische en onzekere motieven, is dan ook ongeloofwaardig. Al het bovenstaande leidt ertoe dat het CGVS de echtheid van de brieven, dan wel op zijn minst het belangrijke en geheime karakter ervan, in vraag stelt. Uw bezit van belangrijke geheime staatsinformatie vormt een hoeksteen van uw asielrelaas. Gezien de echtheid van deze informatie in twijfel wordt getrokken, dient opnieuw het risico op gevaar bij uw terugkeer naar de Russische Federatie ernstig gerelativeerd te worden.

Verder dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw verboden bezit van een internationaal reispaspoort en reisverbod uiterst verwarrend en volatiel zijn. Eerst zegt u dat u geen internationaal paspoort mocht hebben bij uw indiensttreding bij het parket omwille van een instructie van de procureur waarin staat dat het aan medewerkers van binnenlandse zaken en het parket strikt wordt afgeraden om te reizen naar bepaalde landen en niet naar de EU mochten reizen (CGVS II p.5, 15; zie groene map: document nr. 16). Bevestigend hiervoor is dat u via illegale wijze een paspoort diende te bemachtigen (CGVS II p.5). Echter geeft u later in het gehoor aan dat u op een rode lijst was terechtgekomen (CGVS II p.19). Uw verklaringen met betrekking tot deze rode lijst zijn zeer onduidelijk. Gevraagd hoe het kan dat u nu pas op die rode lijst was terecht gekomen aangezien u eigenlijk al sinds uw indiensttreding geen internationaal paspoort mocht hebben, antwoordt u dat alleen medewerkers die in contact komen met geheime informatie onder het toepassingsgebied van dat document met het uitreisverbod vallen en aangezien u niet officieel in aanraking kwam met vertrouwelijke info, dus ook officieel niet onder het toepassingsgebied van dat uitreisverbod viel (CGVS II p.17). Nochtans haalde u dat document met het uitreisverbod eerder aan als de juridische grondslag van uw verbod om een paspoort aan te vragen en ook als grondslag van uw vervolging (het werd u zelfs zelf meegegeven door de procureur (CGVS II p. 15-16)), waardoor het van iedere logica gespeend is dat u nu plots zou beweren officieel niet onder het toepassingsgebied van dat uitreisverbod te vallen. Geconfronteerd met het feit dat dit totaal niet klopt, antwoordt u volledig naast de kwestie door te stellen: "Nee, het is de officiële versie in die documenten. Maar in feite de reden van mijn vervolging zijn die twee LGBT-documenten." (CGVS II p.17), waarmee u lijkt de impliceren dat u officieel niet onder het toepassingsgebied van het reisverbod viel maar officieus wel. Eerder heeft u echter altijd gepretendeerd dat het reisverbod rechtstreeks op u van toepassing was, waardoor uw plotse onderscheid tussen het officiële en het officieuze toepassingsgebied van het uitreisverbod erg gekunsteld overkomt. U doet er zelfs nog een schepje bovenop en zegt ineens dat u eigenlijk zeker weet dat de rode lijst speciaal in het leven geroepen werd omwille van uw casus (CGVS II p.17). Dit is echter het eerste wat u hier plots over vertelt. Bijgevolg valt er bijna niet meer aan uw verklaringen aan uit te kunnen met betrekking tot uw al dan niet verboden bezit van een internationaal reispaspoort en het daarmee verbonden uitreisverbod. Het feit dat u hierover geen klaarheid kunt brengen onderstreept niet alleen de ongeloofwaardigheid van

uw relaas, maar bevestigt bovendien het feit dat u geen belangrijke functie kunt gehad binnen de Tsjetsjeense overheid want in dat laatste geval zou het uitreisverbod tegen u zeer duidelijk moeten zijn geweest.

Voorts doet ook uw gedrag, rekening houdend met het risico dat u liep, de wenkbrauwen fronsen. Ondanks het feit dat u een de facto reisverbod zou hebben gehad, besluit u in 2017 voor een eerste maal 'in het geheim' – u reisde wel met eigen paspoort via de luchthaven van Grozny (CGVS II p.12)- naar België te reizen, hetgeen volgens u niet ontdekt werd, maar waarbij uw afwezigheid wel zware gevolgen heeft want ondertussen zouden ze uw huis doorzocht hebben en uw waterput vergiftigd hebben (CGVS I p.8). Uw moeder zou bovendien bijna om het leven komen omwille van de vergiftigde waterput (CGVS I p.8). Ondanks deze gebeurtenissen en ondanks het feit dat u goed wist dat u niet mocht reizen, besluit u echter om in 2018 een tweede maal naar België te reizen. U blijft er bij dat dit een berekend risico was omdat men uw eerste reis naar België niet had ontdekt (CGVS II p.9). Toch is het opvallend dat u in deze context, en rekening houdend met de bewering dat uw moeder vorige keer bijna het leven heeft gelaten naar aanleiding van uw afwezigheid, toch besluit om dit enorme risico opnieuw te nemen. Nog opvallender is echter dat u, nadat uw tweede reis wel aan het licht is gekomen en met alle gevolgen van dien, nog een derde maal naar België besluit te reizen via legale weg met uw paspoort en het vliegtuig ondanks het gegeven dat u nu ook op een rode lijst zou staan CGVS I p.7; CGVS II p.21). Het is zeer bevreemdend dat u, hoewel u gezocht wordt en het u duidelijk verboden werd om te reizen, nogmaals opteert om via de luchthaven van Grozny met uw eigen paspoort te vertrekken. Ondanks uw reisverbod en ondanks de enorme risico's die u nam, besloot u dus om in totaal driemaal met uw eigen paspoort via de luchthaven van Grozny het vliegtuig te nemen. Dit gedrag valt moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees.

Daarnaast mist ook het gedrag van de Tsjetsjeense autoriteiten logica en aannemelijkheid. Indien immers aangenomen wordt dat de overheid van u vermoedt dat u geheime documenten heeft bijgehouden (CGVS II p.12), dan is het totaal ongeloofwaardig dat men tot een jaar na uw ontslag zou wachten met uw huis te doorzoeken. U merkt in dit verband op dat ze waarschijnlijk wachtten tot u voor lange tijd afwezig was om uw huis te kunnen doorzoeken (CGVS II p.12). Het gegeven dat het Tsjetsjeense regime bereid zou zijn zolang te wachten tot u eens voor lange tijd afwezig zou zijn om dan in het geheim te werk te kunnen gaan, is echter onverzoenbaar met uw bewering een belangrijke functie te hebben uitgeoefend waarbij men wist dat u in contact kwam met vertrouwelijke informatie. Indien ze immers werkelijk zouden vrezen dat u bezwarend materiaal zou hebben kunnen verzamelen tegen de overheid, zoals u zelf beweert (CGVS II p.12), dan is het van iedere logica gespeend dat ze zolang zouden wachten met uw huis te doorzoeken en dat ze dit in het geheim zouden willen doen. Geconfronteerd met deze onlogica, antwoordt u dat ze officieel niets tegen u hadden, dus dat ze daarom in het geheim te werk moesten gaan (CGVS II p.12). Geconfronteerd met het feit dat iedereen goed weet hoe het Tsjetsjeense systeem in elkaar zit en zeker u, als jarenlange medewerker, dus wie ze voor de gek probeerden te houden door zoveel moeite te doen om in het geheim te werk te gaan, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat ze maar één huiszoeking deden en dit gewoon voor de zekerheid (CGVS II p.12-13). Bijgevolg kunt u niet verklaren waarom de Tsjetsjeense overheid, indien ze werkelijk vreesden dat u vertrouwelijke info had verzameld in het kader van uw belangrijke functie, zo omslachtig te werk zou gaan om hier achter te komen.

Bovendien is het ook volstrekt onlogisch dat het regime wel alle bovenstaande moeite zou doen voor een geheime huiszoeking, maar nog steeds niet zou nagaan of u een internationaal reispaspoort heeft, zelfs niet nadat u een maand lang afwezig bent geweest. Los van het feit dat dit via databanken makkelijk te controleren is, zeker gezien u meermaals via de luchthaven van Grozny hebt gereisd staat er bovendien ook gewoon een stempel in uw binnenlands paspoort dewelke bewijst dat u in het -volgens uzelf onrechtmatige- bezit bent van een internationaal reispaspoort. Het feit dat niemand op het idee lijkt te komen om uw binnenlands paspoort eens te bekijken of databases te bekijken -niet bij uw ontslag en ook niet na uw maandlange afwezigheid- maar men wel bereid is een jaar lang te wachten om een geheime huiszoeking bij u thuis uit te voeren omdat u dan lange tijd weg zou zijn, is volstrekt ongeloofwaardig, en staat bovendien in schril contrast met uw bewering een belangrijke ambtenaar te zijn geweest die men op dat moment al verdacht van bezwarende informatie te hebben verzameld tegen het regime (CGVS II p.12).

Nog frappanter is echter het feit dat men pas in mei 2019 op het idee zou komen om uw internationaal reispaspoort in beslag te nemen. Men zou uw bezit van een reispaspoort echter al/pas ontdekt hebben bij uw tweede reis naar België eind 2018. Hierbij heeft men duidelijk een uitgebreid onderzoek naar u gevoerd want men zou meteen ook ontdekt hebben dat u al jaren lang familie in België heeft en men zou zelfs een foto van u bemachtigd hebben bij een politiebureau in België (CGVS II p.15). Niettegenstaande al deze ontdekkingen komt men echter nóg steeds niet op het idee om uw internationaal paspoort in beslag te nemen. Meer zelfs, u wordt verdacht van landsverraad op basis van het zeer zware strafrechtelijke artikel 275 waarop een gevangenisstraf van maar liefst vijftien tot twintig

jaar staat (CGVS II p.24), waarna u wordt bedreigd, geïntimideerd, uw moeder zwaar wordt mishandeld... maar u mag uw paspoort nog steeds houden. Het is ongeloofwaardig dat de overheid al deze zaken doet, maar niet het meest voor de hand liggende, met name uw internationaal reispaspoort afnemen. Het is pas in mei 2019, oftewel meer dan vijf maanden na uw tweede bezoek aan België, dat Shamkhan Delimkhanov uw paspoort opvraagt. Gevraagd hoe het mogelijk is dat men dan pas op het idee komt om uw paspoort af te nemen, antwoordt u het zelf ook niet te weten (CGVS I p.21). Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat het voor de autoriteiten reeds na uw eerste reis, waarbij u verdacht lang afwezig was, duidelijk is geworden dat u een internationaal reispaspoort bezit en logischerwijs zou hun eerste reactie zijn om dit in beslag te nemen. Dat zij deze reactie pas vertonen in mei 2019, nadat u ondertussen tweemaal met uw paspoort via de luchthaven bent kunt reizen en alweer de kans hebt gekregen om een derde visum aan te vragen, is volstrekt ongeloofwaardig.

Ook het feit dat u er uiteindelijk toch in geslaagd bent om op legale wijze, met uw eigen paspoort via de luchthaven van Grozny het land te verlaten maakt het niet aannemelijk dat u een hoge functionaris kunt geweest zijn die door de overheid ernstig verdacht werd van spionage. U vertelt wel weer een heel verhaal over hoe u ongemerkt bent kunnen vertrekken doordat het de laatste dag voor de rammadam was en er bijna geen enkele Tsjetsjeen op de luchthaven was (CGVS I p.7; CGVS II p.21), maar deze uitleg is uiteraard niet in staat te verklaren hoe u met uw eigen paspoort en een koffertje met geheime staatsdocumenten via de luchthavendouane bent kunnen passeren indien Ramzan Kadyrov werkelijk een persoonlijk eitje met u te pellen zou hebben en u op een rode lijst stond. Bijgevolg valt het nalatige gedrag van de overheid met betrekking tot het controleren en in beslag nemen van uw internationaal reispaspoort, niet te verzoenen met uw beweerde asielrelaas.

Voorts dient er in verband met uw asielrelaas aan sich en de verschillende vervolgingsfeiten het volgende te worden opgemerkt. Verschillende van de door u beweerde vervolgingsfeiten worden ondermijnd door een gebrek aan logica en aannemelijkheid in meerdere van uw verklaringen.

Vooreerst kan aan de chemische vergiftiging van uw moeder na de geheime huiszoeking in 2017, geen enkel ernstig geloof worden gehecht. Ten eerste heeft u hierover helemaal niks verteld bij de DVZ. Ook de foto's van uw moeders brandwonden legt u pas neer bij het CGVS. Gevraagd waarom u hierover eerder niets vertelde, zegt u dat ze u bij DVZ zeiden: kort, kort, kort (CGVS II p.13). Het is echter totaal ongeloofwaardig dat u bij de DVZ niet de kans kreeg om te vertellen dat uw moeder in 2017 bijna het leven liet na een chemische verbranding. Het feit dat u hiermee pas komt aandragen op het CGVS, doet reeds een eerste belangrijke afbreuk aan de geloofwaardigheid van het incident. Bovendien mist ook het hele verhaal van uw moeders douche, waarbij ze de chemische brandwonden zou hebben opgelopen, logica en aannemelijkheid. U zou zijn na uw vliegtuigreis zijn thuis gekomen rond 2-3u 's nachts waarbij u meteen merkte dat er was ingebroken, waarna u niets durfde aan te raken en samen met uw moeder tot de ochtend wachtte op het binnenplein tot er een onderzoeksteam arriveerde (CGVS I p.8; p.16-17). Op het moment dat het onderzoeksteam nog ter plaatse was, beslist uw moeder dan plots -hoewel zij in feite al uren thuis was- dat ze zich dringend wilde douchen om te kunnen ontspannen na de vlucht (CGVS II p.13-14). U merkte te laat dat er geprutst was aan de waterput en uw moeder werd enige tijd later ziek omwille van de douche. Waarom uw moeder precies besliste zich juist te douchen op het moment dat een onderzoeksteam bezig was uw huis te doorzoeken, blijft een mysterie. U bent hierover ook volatiel in uw verklaringen. Eerst vertelt u dat u nog niet aan uw moeder had kunnen vertellen dat er met de waterput geprutst was omdat er op dat moment zoveel bezig was, de burens kwamen en er waren veel mensen op de binnenplaats (CGVS I p.17). Wanneer u later geconfronteerd wordt met de vraag waarom uw moeder op zo'n druk tijdstip met zoveel mensen in de buurt plots besluit om zich te douchen, zegt u ineens dat de burens er nog niet waren (CGVS II p.13-14) en dat uw moeder het deed om tot rust te kunnen komen (CGVS II p.13-14). Deze verklaring is uiteraard niet afdoende om te verantwoorden waarom zij niet nog even zou kunnen wachten. Het onlogische verloop van deze gebeurtenissen voedt verder het vermoeden dat de toxische epidermale necrolyse van uw moeder niets te maken had met uw asielrelaas. De foto's die u neerlegt van uw moeders verbranding tonen een oude vrouw met vreemde huidwonden. Wanneer de aandoening echter wordt opgezocht op internet (zie <https://nl.wikipedia.org/wiki/Toxischeepidermalenecrolyse>) blijkt dat deze vrijwel altijd veroorzaakt wordt door een slechte reactie op een geneesmiddel. Deze uitleg klinkt ook een stuk aannemelijker dan uw verhaal over de chemische vergiftiging van uw waterput. Bijgevolg hebben deze foto's geen enkele bewijswaarde wat betreft de omstandigheden en oorzaak van uw moeders aandoening en slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat deze iets te maken heeft met uw asielproblemen.

Verder is ook uw relaas met betrekking tot uw gedwongen tewerkstelling volstrekt onlogisch. Ondanks het feit dat men u ondertussen ernstig zou vervolgen omdat men u sterk verdacht van spionage en landsverraad, zou men toch eisen dat u opnieuw bij de overheid aan het werk zou gaan. Met andere woorden: in de plaats van u officieel te vervolgen voor spionage, besluit men u op een functie te plaatsen waarbij u terug toegang zou krijgen tot gevoelige documenten. Volgens uzelf wilden ze dat u opnieuw bij hen aan de slag ging om op die manier van u informatie los te krijgen en te kunnen

ontdekken wat u precies zou hebben verteld aan de Belgische overheid (CGVS I p.19). Men zou u niet kunnen folteren omdat u dan direct zou sterven omdat u een vrouw bent... (CGVS I p.19). Gevraagd hoe men door u te werk te stellen zou kunnen ontdekken wat u geklikt heeft in het buitenland, antwoordt u zeer vaag door te zeggen: "ik zou vlakbij zijn" (CGVS I p.19). Doorgevraagd wat u hier precies mee bedoelt, luidt uw weinig verhelderende antwoord: "Als ik aan het werk ben zal ik naast hen zijn en zullen ze weten met wie ik gesproken heb. Het zou geen moeite hebben gekost." (CGVS I p.19). Deze uitleg slaagt uiteraard nergens op. U wijst er wel op dat men niet van plan was om u echt duurzaam opnieuw in dienst te nemen, maar dat men u snel zou doden (CGVS I p.19-20). Hun bedoeling om u uiteindelijk toch te doden maakt uw gedwongen tewerkstelling echter als het ware nog onlogischer. Bijgevolg blijft het onduidelijk waarom men u terug in dienst zou willen nemen indien men u ernstig zou verdenken van spionage en landsverraad. Deze onlogica tast nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Voorts doet ook uw verhaal over de aanslag op uw moeder door Tchikist na uw thuiskomst op 5 april 2018 de wenkbrauwen fronsen. Dit hele voorval is immers wel zeer toevallig. U was maandenlang afwezig waarbij u ondergedoken leefde bij uw nonkel in Batasvyurt (CGVS I p.9). U zou nog maar een half uur thuis zijn, besluit dan naar de winkel te gaan, en terwijl u nog maar vijf minuten vertrokken bent, vallen ze al binnen in uw huis en mishandelen ze uw moeder (CGVS II p.16). Geconfronteerd met de zeer toevallige timing van hun inval, zegt u dat ze u misschien al volgden vanuit Batasvyurt (CGVS II p.16). Gevraagd waarom ze dan zo lang zouden wachten met hun intimidatie als ze eigenlijk uw locatie in Batasvyurt al kenden, geeft u een zeer weinig overtuigende uitleg over dat het altijd druk was bij uw nonkel thuis in Batasvyurt en dat ze toch liever geen getuigen hadden (CGVS II p.16-17). Deze uitleg kan bovenstaande onlogica niet verantwoorden. Bovendien kunnen er ook vragen gesteld worden bij de bedoeling van deze aanval op uw moeder. Op het moment van deze aanval had u immers al met al hun eisen ingestemd en had u zelfs recent de papieren ondertekend waarin u akkoord ging om opnieuw tewerk gesteld te worden (CGVS I p.21). Gevraagd waarom ze dan toch nog een aanval op uw moeder zouden plannen, antwoordt u dat het was om u nog verder te intimideren gezien u tijdens het tekenen van de papier voor uw nieuwe indiensttreding duidelijk te kennen had gegeven dat u het niet wilde doen (CGVS I p.21). Toch is het opmerkelijk dat ze op dat moment besluiten om nog zo'n ernstige vervolgingsdaad tegenover u te stellen, zeker indien je deze openlijke vervolging vergelijkt met hoe voorzichtig ze vroeger te werk gingen (i.e. een jaar wachten om in het geheim uw huis te kunnen doorzoeken) en indien je in het achterhoofd houdt dat ze op het moment van de aanval op uw moeder nog steeds niet op het idee waren gekomen om uw internationaal reispaspoort af te pakken. De logica van dit vervolgingsfeit is in deze context dan ook ver te zoeken.

Tot slot, wat betreft uw relaas over het terugkrijgen van de paspoorten via A.T. (...), kan het volgende opgemerkt worden. Het is zeer opvallend dat A. (...) probleemloos akkoord gaat zijn job (en misschien ook wel zijn leven) op het spel te zetten door de paspoorten voor u te willen stelen. U wijst hierbij op het feit dat A. (...) niet wist dat u in de problemen zat en dus niet beseftte wat hij zichzelf over zijn nek haalde (CGVS I p.11; CGVS II p.22). Toch kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat het stelen van voorwerpen uit de kluis van je chef in Tsjetsjenië, ongeacht de context, altijd wel op zijn zachtst gezegd een risicovolle onderneming is. Niettemin het uitzonderlijk risicovolle karakter van uw verzoek, gaat A. (...) akkoord, initieel zonder een beloning te willen ontvangen en zonder kritische vragen te stellen over uw vage excuus van de kopieën die u nodig zou hebben (CGVS II p.22-23). U vroeg aan A. (...) op vrijdag om u de paspoorten te bezorgen en maakte hem wijs dat u ze pas maandag zou kunnen teruggeven omdat u in het weekend niet kon kopiëren (CGVS I p.11). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat A. (...) u de volgende dag (m.a.w. zaterdag) de paspoorten bezorgde (CGVS I p.11), tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud zegt u dat A. (...) u dezelfde dag (m.a.w. vrijdag) nog de paspoorten bezorgde (CGVS II p.22-23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat hij u de paspoorten op vrijdag bezorgde en dat u zich eerder misschien heeft vergist (CGVS II p.25). Gevraagd waarom A. (...) zich zou haasten om u al op vrijdag de paspoorten te bezorgen en niet gewoon pas maandag aangezien u hem verteld had dat u ze toch eigenlijk pas op maandag zou kunnen kopiëren, antwoordt u dat de agenten een shiftsysteem hebben (CGVS II p.23). Geconfronteerd met het feit dat dit geen valabele verklaring is want dat A. (...) ook op maandag shift zou moeten hebben om de paspoorten terug te kunnen leggen in de kluis, antwoordt u naast de kwestie door vaagweg te stellen dat het uw eigen idee was dat A. (...) ze op maandag zou terugleggen (CGVS II p.23). Bijgevolg maakt u het niet aannemelijk dat A. (...) zulks risico nam en zich haastte om u diezelfde vrijdag nog de paspoorten te bezorgen, zonder ook maar een moment kritisch na te denken. Uw hele verhaal over het verkrijgen van de paspoorten komt uitermate ongeloofwaardig over.

Omwille van al het bovenstaande komt het CGVS tot de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als hooggeplaatste ambtenaar binnen het Kadyrov-regime, noch aan uw bezit van geheime omzendbrieven, noch aan de vervolgingsfeiten die u omwille van uw profiel en het vermeende bezit van vertrouwelijke informatie gekend zou hebben. Er dient dan ook te worden

vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld.

U blijkt wel ernstige gezondheidsproblemen te hebben met uw nieren. Betreffende uw gezondheidsproblemen dient te worden gesteld dat hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor de moeilijke situatie waarin u zich bevindt, niettemin er op gewezen dient te worden dat het louter hebben van medische problemen niet afdoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Het hebben van medische problemen op zich houdt geen direct verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat om bovenstaande vaststelling te weerleggen. Ten eerste kan m.b.t. uw documenten al opgemerkt worden dat het CGVS deze zeer gefaseerd ontving. Sommige werden bij de DVZ afgegeven, anderen tijdens uw eerste en uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en nog andere werden via uw advocaat per mail verstuurd. Nochtans zou u geen enkel contact meer hebben met iemand in Tsjetsjenië, behalve dan eenmaal via veel tussenpersonen en op zeer omslachtige wijze met uw dochter (CGVS I p.4; CGVS II p.24). Het is dan ook opmerkelijk dat u toch nog op verschillende gelegenheden nieuwe Russische documenten blijft produceren. Uw verklaring hiervoor is dat u over enkele documenten niet eerder had gedacht van ze neer te leggen (CGVS I p.15; CGVS II p.4). U toonde zich nochtans erg goed voorbereid doorheen uw hele asielprocedure, waardoor het feit dat u op verschillende momenten met nieuwe Russische bewijsstukken kwam het sterke vermoeden schept dat u ook over uw contact met mensen in Tsjetsjenië niet de gehele waarheid spreekt. Wat betreft de verschillende medische documenten die u neerlegt in verband met u en uw moeders gezondheidsproblemen, dient opgemerkt te worden dat deze geen duidelijk oorzakelijk verband vertonen met uw asielrelaas. Deze medische documenten zijn op geen enkele manier in staat uitsluitend te geven over de oorzaak en omstandigheden van de verschillende geattesteerde medische problematieken, waardoor zij geen invloed hebben op deze beslissing. Wat betreft de strafmaatbepaling door de procureur (uitreisverbod), uw verklaring aan de Tsjetsjeense overheid mbt uw reis naar België, een uitnodiging voor een sollicitatiegesprek voor een nieuwe functie, een oproepingsbrief door de OMVD, een oproeping voor verhoor, een verklaring ivm een vermist strafdossier en een vervalst register, de wettelijke grondslag van uw uitreisverbod en tot slot de twee interne omzendbrieven mbt de vervolging en verklikking van LGBT-mensen, dient er op gewezen te worden dat al deze documenten rechtstreeks verband houden of voortvloeien uit uw asielrelaas, hetwelk echter in zijn geheel ongeloofwaardig wordt geacht. Al deze documenten kunnen dan ook geenszins opwegen tegen de pertinente vaststellingen van ongeloofwaardigheid die hierboven werden uiteen gezet. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat er enorm veel corruptie en documentfraude heerst in Tsjetsjenië, waardoor de bewijswaarde van deze documenten in ieder geval al zeer gering is. Wat betreft uw ontslagbrief, uw binnenlands paspoort, uw werkbadge, uw diploma en uw werkboekje, dient opgemerkt te worden dat zij allen een begin van bewijs vormen van uw identiteit en tewerkstelling bij het parket. Deze feiten worden door het CGVS ook niet in twijfel getrokken. Ook de inhoud van de verschillende krantenartikelen i.v.m. de vervolging van LGBT in Tsjetsjenië wordt geenszins door het CGVS betwist. Echter slaagt u er niet in een geloofwaardig verband aan te tonen tussen deze LGBT-vervolging en uw eigen vluchtrelaas. Tot slot legt u ook getuigenissen en de IDbewijzen van uw familieleden in België neer, evenals enkele familiefoto's. De bevestiging van uw verhaal door uw familieleden kan uiteraard bezwaarlijk beschouwd worden als een objectief bewijsstuk. Bijgevolg veranderen bovenstaande documenten niets aan de negatieve beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

U vroeg tweemaal een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, dewelke u werden opgestuurd op 3 februari 2021 en op 11 februari 2021. Via uw advocate ontvingen wij uw opmerkingen bij deze notities respectievelijk op 10 februari 2021 en op 17 februari 2021. Deze opmerkingen bevatten vooral enkele verbeteringen van de schrijfwijze van eigennamen, enkele correcties van data, en enkele verduidelijkingen. In bovenstaande beslissing werden al uw opmerkingen in rekening gebracht.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn

en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Tsjetsjenië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Nergens uit uw verklaringen of administratief dossier blijkt dat u dergelijke persoonlijke omstandigheden kunt invoeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van "artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

Verzoekster vangt haar betoog aan met enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming in het kader van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus.

Verzoekster geeft vervolgens aan:

"Verzoekster heeft effectief een reële vrees tot vervolging en vreest voor haar leven en dat van haar zieke moeder.

Indien verzoekster de keuzemogelijkheid had, zou zij zonder twijfel opteren voor een zorgeloos leven in Tsjetsjenië. Ze groeide er op, kent de taal, kent de gebruiken, ... Verzoekster is erg gehecht aan haar geboorteland. Bovendien heeft verzoekster één dochter die op haar beurt drie, op heden nog minderjarige, zoontjes heeft. Verzoekster zou niets liever willen dan terug naar Tsjetsjenië keren om haar dichtste familieleden in de armen te sluiten.

Helaas heeft de vrees voor vervolging er anders over beslist.

De gegronde angst voor vervolging uit zich in hoofde van verzoekster (en haar moeder) in de ernstige psychische toestand waarin zij zich bevindt sinds haar vlucht. Deze toestand werd ook duidelijk tijdens het asielrelaas, waarbij verzoekster diverse malen oprecht haar emoties niet kon bedwingen.

Het CGVS meent dat, hoewel zij niet twijfelt aan het feit dat verzoekster daadwerkelijk tewerkgesteld was bij de politie en het parket in Tsjetsjenië, verzoekster geen geloofwaardig asielrelaas brengt.

Alhoewel er in weigeringsbeslissingen van het CGVS zeer vaak sprake is van tegenstrijdigheden, blijkt dit in casu niet het geval te zijn, maar blijkt men te twifelen aan het asielrelaas an sich, zonder specifiek te duiden waarom. Alles wordt grosso modo als ongeloofwaardig omschreven.

Nochtans zijn de redenen van de vlucht van verzoekster en haar moeder legio, zijnde vermoedens van het lekken van vertrouwelijke informatie als hoge officier, tewerkgesteld worden in een gebied waar de mensenrechten dagelijks geschonden worden en meer in het bijzonder de actieve zoektocht van het LGTB-personen, intimidaties en huiszoekingen, een lopend strafrechtelijk onderzoek, officieus reisverbod, bedreigingen met de dood, ...

Verzoekster verwijst naar hetgeen zij heel uitgebreid uiteenzette tijdens haar asielrelaas.

Hierbij een niet-limitatief overzicht:

(...)

Verzoekster weerlegt hieronder de twijfels/opmerkingen van het CGVS, alhoewel zij zich er comfortabeler bij zou voelen mocht haar een derde verhoor worden toegestaan. Onderstaand overzicht kan immers onmogelijk allesomvattend zijn en bovendien gaat er ook informatie verloren gezien het verzoekschrift door een raadsman wordt opgesteld. Desondanks doet verzoekster hieronder een poging tot verduidelijking”.

Waar haar relaas over het terugsturen van haar internationaal paspoort ongeloofwaardig wordt bevonden, geeft verzoekster aan:

“Dit klopt absoluut niet en is dus een foute veronderstelling van de protection officer.

Vooreerst verwijst verzoekster naar het feit dat zij haar nationaal Russisch paspoort overhandigde aan het CGVS (het origineel en niet de kopie zoals door CGVS gesteld), waaruit haar identiteit en staatsburgerschap blijkt.

Verder wenst verzoekster de relatie met A.T. (...) te duiden.

Het feit dat A.T. (...) instemde om verzoekster te helpen toont de (werkgerelateerde) status aan die verzoekster had in haar omgeving. Verzoekster werkte bij de nieuwe Tjsetjseense politie sinds het einde van de oorlog. Haar werk maakte het mogelijk om 'vriendschappen' op te bouwen met hoge officieren en hoger beveiligingspersoneel. Onder hen dus ook A. (...). Verzoekster wenst te benadrukken dat zij A. (...) aan zijn job hielp. Eerst in Grozny en daarna bij de politie van het district Gudermes. A. (...) kent verzoekster al van kinds af aan en hij vertrouwde haar.

De interne regels in Tsjetsjenië zijn, zoals verzoekster overigens ook heeft toegelicht tijdens haar verhoor, als volgt. Een officieel paspoort van een werknemer die toegang heeft tot geheime informatie moet worden bewaard in de kluis van het hoofd van de districtspolitie waar men woont. Andere werknemers die geen toegang hebben tot geheime info dienen hun paspoort in principe niet af te geven, behoudens wanneer hun overste zou beslissen om ze toch in beslag te nemen m.o.o. controle van buitenlandse reizen. Indien deze werknemers hun paspoorten nodig zouden hebben, kunnen zij deze verkrijgen via de personeelsdienst.

Toen verzoekster aan A. (...) vroeg om de paspoorten te bezorgen, was dit aldus geen dermate vreemde vraag. Er zijn wel meer werknemers die hun paspoort opvragen. Hij aarzelde niet of stelde zich geen vragen. In de kluis van politiechef dhr. Y.B. (...) werden paspoorten van vele andere werknemers bewaard. Het is dus niet zo dat er bijvoorbeeld slechts 5 paspoorten bewaard werden en dat deze dagelijks gecontroleerd werden. Het enige wat A. (...) niet wist, was dat verzoekster te kampen had met persoonlijke problemen en dus het land wou ontvluchten. Ze hield dit bewust voor hem verborgen.

Verzoekster koestert de hoop dat A. (...) de stempels in hun paspoorten heeft kunnen uitscheuren en deze vervolgens heeft kunnen terugleggen in de kluis. Zo wou verzoekster elke mogelijke link met België uitwissen en tegelijkertijd proberen om de illusie te wekken dat zij alsnog in Tsjetsjenië zou zijn.

Verzoekster regelde de teruggave van het paspoort aan A. (...) in Tsjetsjenië omdat zij dit zo waren overeengekomen. Evident heeft verzoekster vanuit BELGIË zelf geen rechtstreeks contact meer met A. (...) opgenomen.

Verzoekster wenst tot slot te benadrukken dat zij geen andere verre reizen heeft gemaakt dan diegene naar België. Zij stelde zich bovendien geen verdere vragen bij het terugzenden van het paspoort naar Tsjetsjenië, gezien voor haar op dat moment het ontsnappen aan het gevaar van primordiaal belang was en het bijhouden van het paspoort van ondergeschikt belang. Ze zond het paspoort conform de afspraken met A. (...) gewoon terug.”

Waar het CGVS het belang van haar functie relativeert, betoogt verzoekster:

“Vooreerst voegt verzoekster nog enkele bijkomende foto's die zij heeft kunnen recupereren via familie/derden (stuk 3). Zij dacht dat deze foto's niet van belang zouden zijn, gezien uit alle stukken die zij voorlegde duidelijk bleek welke belangrijke functie zij wel degelijk had. Gelet op de weigeringsbeslissing, legt zij thans nog bijkomende foto's voor, zoals o.a. een foto van de werkende brigade samen met procureur A.A. (...).

A.A. (...) werkt nauw samen met KADYROV, hetgeen ook duidelijk te zien is op de foto's.

Tijdens het interview werd verzoekster de vraag gesteld naar welke taken zij diende uit te voeren op het parket. Ze antwoordde vrij bondig, gezien de ganse opsomming veel tijd in beslag ging nemen. Klaarblijkelijk had de interviewer een meer uitgebreid antwoord verwacht.

Verzoekster geeft hierbij alsnog een opsomming van haar takenpakket:

(...)

Bovenstaande opsomming had het volledig antwoord moeten zijn. Nu stelt zich de vraag hoe het lang zou geduurd hebben eer verzoekster werd onderbroken omdat haar antwoord te omslachtig was...

Verzoekster wenst bovendien te duiden dat de positie van de medewerkers niet bepaald werd door de hoeveelheid stempels in het werkboekje. De positie wordt wel bepaald o.b.v. de houding van het hoofd van de republiek... De ene werknemer had een streepje voor op de andere.

Verzoekster heeft tijdens haar interview duidelijk opgemerkt dat het rechtssysteem van de Tsjetsjeense autoriteiten fundamenteel verschilt van het rechtssysteem van de Russische federatie. De aanklager van de republiek voert de bevelen uit van het hoofd van de republiek en de officieren van justitie van de districten en de hoofden van de wetshandavingsinstanties van districten en steden zijn ondergeschikt aan de leiding van de administratieve gemeenten en steden.

Volgens het CGVS kon verzoekster geen hooggeplaatste medewerker geweest zijn doordat zij geen officieel reisverbod kreeg. Verzoekster wenst hierop te repliceren dat het een publiekelijk geheim is dat dictatoriale regeringen over de hele wereld geen officieel reisverbod hoeven af te kondigen, maar dat zij op een informele manier werken. Ook bij verzoekster was dit het geval; er was geen officieel schriftelijk reisverbod, maar wel een officieus.

Het feit dat verzoekster net een hoge functie had, ligt aan de grondslag van haar problemen. Niet alleen het bewaren van de vertrouwelijke LGTB-documenten, maar ook haar delicate positie als verantwoordelijke voor uitgaande en inkomende post is hierbij essentieel.

Verzoekster kon inderdaad in 2016 ontslag nemen. Voor alle duidelijkheid: verzoekster heeft haar werk uit eigen vrije wil opgegeven vanwege de delicate en risicovolle aard van het werk, naast het feit dat haar moeder vanwege haar ouderdom en medische problemen zorg nodig had. Ze werd dus niet ontslagen, waardoor er inderdaad geen onderzoek naar haar ontslag werd opgestart. Zo vreemd is dit niet.

Het is pas nadat verzoekster met haar moeder twee maal naar België op bezoek kwam, dat de problemen startten. Men verdacht haar van landsverraad, mede door haar uitgebreide kennis van de gang van zaken in het KADYROV-regime als hoge officier."

Verzoekster gaat voorts in op haar band met (het regime van) Kadyrov. Zij doet in dit kader gelden:

"Over de kennis en het vertrouwen van het Kadyrov regime wenst verzoekster verder het volgende te duiden. In 2004, toen zij voor het eerst een baan kreeg, was het regime van de terrorismebestrijdingsoperatie (CTO) van kracht in Tsjetsjenië. Dit was een speciaal wettelijk regime om terroristische aanslagen te onderdrukken en niet openbaar te maken.

Dit regime werd in 1999 in de Republiek ingevoerd en was tien jaar actief op het grondgebied van de Tsjetsjeense republiek. Verzoekster startte haar loopbaan dus tijdens dit regime en zo verdiende zij de titel van 'lid van de oude garde'. Op dat moment was verzoekster 1 van de slechts 150 officieel geregistreerde medewerkers van het ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie.

Verzoekster heeft deze functie mede kunnen bemachtigen door de carrière van haar vader. Haar vader werkte bij de wetshandhaving en was het hoofd van een afdeling voor minderjarigen, kreeg veel medailles die hij ontving van het Kremlin, ...

Verzoekster heeft haar functie dus verdiend door de onberispelijke staat van dienst van haar vader. Haar persoonlijk dossier werd in 2004 één keer gecontroleerd door Moskou.

Verder werd zij niet meer gescreend, te meer zij haar werk correct uitvoerde en nooit één dag afwezig was. Verzoekster was bovendien zeer discreet omtrent haar familie. De autoriteiten waren er niet van op de hoogte dat zij familie had die in België woonde. Ze verzweeg dit en vertelde hen dat haar broer en zus in Krasnodar woonden. Aangaande de contacten met Ramzan KADYROV vertelde verzoekster inderdaad tijdens het interview dat zij hem persoonlijk kende. Dit klopt ook. Verzoekster besloot tijdens het interview niet dermate in detail te treden over hun contacten in het verleden, omdat zij dacht dat dit weinig relevant was.

Verzoekster ontmoette dhr. KADYROV vroeger meerdere keren per week via het werk, zijnde op het ministerie van noodsituaties, bij de politie, bij de regering, bij de ministerie van binnenlandse zaken (waar hij destijds werkte om de veiligheid van zijn vader te waarborgen), ...

Bovendien groeiden ze op in twee nabijgelegen dorpen. In hun jeugd kwamen ze elkaar herhaaldelijk tegen op massabijeenkomsten van de traditionele clan. Ramzan KADYROV is de vriend van de nicht van de moeder van verzoekster.

Toen verzoekster haar eerste baan had bij de brandweer ontmoetten ze elkaar ook. Hij kwam vaak langs op het werk, waar het hoofd van de afdeling Khozh-Baudi KADYROV was. Verzoekster is toen zelfs enkele keren bij hem thuis geweest, op uitnodiging van zijn vrouw.

Na enige tijd werd verzoekster overgeplaatst van het ministerie van noodsituaties naar de politie in Grozny, waar Kadyrov's schoonzoon (dhr. Denilkhanov Shamkhan) werd benoemd tot hoofd.

De onderlinge contacten namen af toen KADYROV werd benoemd tot hoofd van de Tsjetsjeense republiek en verzoekster begon te werken bij het parket van het Gudermes district.

Kortom, verzoekster kende Ramzan KADYROV dus zeker tijdens zijn jongere jaren.

Eenmaal hij het hoofd van de republiek werd, waren hun contacten meer formeel en werkgerelateerd. De protection officer stelde verzoekster hierover de vraag wanneer zij Ramzam KADYROV de laatste keer had gezien. Zij antwoordde hierop eerlijk dat hij naar de Gudermes moskee kwam en na het einde van het vrijdaggebed naar het Parket ging om daar zoals gewoonlijk alle medewerkers te begroeten. Hij vroeg aan verzoekster o.a. of ze haar job aangenaam vond en of zij een transfer naar een andere afdeling wou maken. Helaas vond de protection officer dit antwoord blijkbaar te vaag, zonder aan verzoekster duidelijk te maken wat zij dan wel van antwoord verwachtte."

Inzake de omzendbrieven met betrekking tot de LGBT, voert verzoekster verder aan:

"Lichamelijkheid en seksualiteit zijn in Tsjetsjenië taboe. Gesprekken of discussies hierover worden als immoreel beschouwd. Als gevolg hiervan hebben de autoriteiten en de bevolking van Tsjetsjenië een ultraconservatief homofoob gedachtengoed ontwikkeld dat er in principe geen LGBT-personen in hun regio kunnen zijn.

Verzoekster kon zich absoluut niet vinden in dit denkpatroon.

Verzoekster heeft twee exemplaren meegenomen waaruit de gruwelijke en onmenselijke misdaden van het Kadyrov-regime blijken, zijnde de LGBT omzendbrieven. Ze heeft deze tijdens haar verhoor neergelegd.

Beide documenten gaan over de actieve zoektocht en directe vervolgingen door de Tsjetsjeense autoriteiten van LGBT-personen. Verzoekster wou hiermee de werkwijze en gedachtengang in Tsjetsjenië aankaarten. Het betreft een bewijs van misdaden door de autoriteiten die thans tot op heden nog steeds actueel is, zoals op diverse websites kan worden nagelezen.

Verzoekster verzocht de interviewster verschillende malen om de afzender van deze omzendbrieven geheim te houden. Niet omdat de inhoud ervan een dermate geheime status heeft (het is inderdaad algemeen geweten dat LGTB mensen er vervolging riskeren), wel omdat zij weet dat, ingeval zou uitlekken dat zij deze documenten aan België overhandigde, Kadyrov haar dochter zal weten te vinden alsook andere resterende familieleden die nog in Tsjetsjenië wonen!

Beide omzendbrieven vermelden bovendien twee functies van het Parket alwaar verzoekster op dat moment werkzaam was. Ze kreeg deze brieven om deze reden dan ook in handen.

Mocht verzoekster in Tsjetsjenië gebleven zijn en mochten deze misdaden onthuld worden, zou zij mede verantwoordelijk worden gehouden voor deze gruwelijke daden. Ze was als medewerkster immers op de hoogte van de inhoud van de omzendbrieven én haar naam stond er als medewerkster op vermeld! De protection officier ziet dit belangrijk detail over het hoofd.

Bloedwraak bestaat, in strijd met het wetboek Strafrecht van de Russische Federatie, nog steeds in de Tsjetsjeense republiek. Verzoekster wou zichzelf en haar familie hiertegen beschermen. Het feit dat verzoekster beide documenten meenam en thans voorlegt, bewijst dat zij niet betrokken was/wou worden bij dergelijke misdaden.

Het was immers zo dat elke vrijdag officieren van justitie een rapport moesten indienen over het werk van de week, zijnde de identificatie van mogelijke LGBT-personen. Deze lijst van personen werd vervolgens doorgestuurd naar secretariaat van de Republiek.

Verzoekster kon en zou hieraan niet deelnemen."

Verzoekster gaat vervolgens in op haar internationaal paspoort, het reisverbod en haar gedrag. Dienaangaande doet zij gelden:

"Verzoekster wenst het reisverbod te verduidelijken.

Er is nooit een officieel reisverbod uitgevaardigd lastens verzoekster en/of haar moeder. De maatregel uit 2019 waarbij verzoekster en haar moeder zagezegd niet mochten vertrekken, was officieus en werd uitgesproken om verzoekster onder druk te zetten.

Verzoekster herhaalt dat zij een federale officier van de 1e graad was. Haar kandidatuur voor deze functie werd rechtstreeks voor Moskou goedgekeurd en dit heeft haar steeds een voordeel gegeven t.o.v. andere werknemers.

Verzoekster en haar moeder kwamen in totaal drie maal naar België. In 2017, 2018 en 2019. Enkel de laatste twee keer was met het vliegtuig! De protection officer meent ten onrechte dat dit drie maal zou geweest zijn. De eerste keer was echter met de auto.

In 2017 en 2018 heeft verzoekster geen probleem gehad om te reizen en had zij geen reisverboden. De lokale autoriteiten hadden voordien zelfs geen vermoeden van hun eerste reis richting Europa. De eerste keer, in 2017, vloog verzoekster niet met het vliegtuig. Ze kwamen met de auto naar Europa. De moeder van verzoekster onderging in Gent een complexe oogtransplantatie.

De tweede reis in september 2018 was wel met het vliegtuig. Nadat de moeder van verzoekster genezen was, besloten ze naar België af te reizen. De zoon van de broer van verzoekster besloot om te trouwen en de familieleden wilden graag dat verzoekster en haar moeder de ceremonie bijwoonden. Na deze tweede reis rees bij de autoriteiten het vermoeden dat verzoekster (als hooggeplaatste officier met

veel kennis) en haar moeder in België geheime informatie zou gedeeld hebben over Tsjetsjenië, hetgeen uiteraard niet waar was.

De derde reis naar België was de ontsnapping van verzoekster en haar moeder in 2019. Verzoekster en haar moeder verblijven sindsdien in BELGIË. Verzoekster legde alles gedetailleerd uit tijdens haar asielinterviews. Verzoekster en haar moeder konden in 2019 onopgemerkt vertrekken gezien het de laatste dag voor de ramadanvakantie was en er hierdoor bijna geen Tsjetsjenen op de luchthaven aanwezig waren. De gevaarlijkste factor voor verzoekster was immers potentiële aanwezigheid van Tsjetsjeense Kadyrovmedewerkers op de luchthaven. Nogmaals, verzoekster wist dat de vermeende preventieve maatregel in maart 2019 niet officieel/schriftelijk genomen was, deze was enkel om haar schrik aan te jagen. Verzoekster wist ook dat er geen problemen zouden zijn bij het douanekantoor, aangezien er daar enkel Russische officieren werkten. Zo konden verzoekster en haar moeder dus alsnog onopgemerkt voor een tweede maal het vliegtuig nemen en richting Düsseldorf afreizen."

Verzoekster gaat voorts in op de chemische vergiftiging van haar moeder en stelt:

"De foto's zijn nochtans duidelijk. Het kan onmogelijk betwist worden dat de moeder aan deze ziekte leed.

Het is een algemeen gekend gegeven dat het eerste interview in DVZ zo kort mogelijk dient te verlopen. Als verzoekster alle redenen van haar vertrek moest toelichten, zou dit veel te veel tijd in beslag genomen hebben. Vandaar dat zij het zo kort mogelijk hield. Thans wordt dit haar andermaal niet in dank afgenomen door het CGVS...

Volgens de protection officer is Wikipedia klaarblijkelijk de te volgen bron om medische informatie op te zoeken... Verzoekster betwist. Toen de moeder van verzoekster deze ziekte kreeg, kon geen enkele arts of medische instelling de oorzaak ervan vaststellen. Vast staat wel dat haar moeder geen medicijnen nam, waardoor het absoluut niet zo is dat er sprake zou zijn geweest van een slechte reactie op een geneesmiddel, zoals de protection officer als medicus plots komt te stellen...

En zelfs al zou verzoekster een medisch attest of analysestaal van de waterput kunnen voorleggen, dan nog heeft zij het gevoel dat dit op z'n beurt zou worden afgeschreven als een vals stuk door het CGVS... Verder wenst verzoekster nog te duiden dat zij in hun huishouden drie doucheruimtes hadden. Twee binnen in hun huis en één buitendouche. Verzoekster en haar moeder waren 's avonds laat thuis aangekomen waarna zij sporen van een inbraak aantroffen. Het is logisch dat de moeder dan wacht tot het ochtendgloren om buiten te douchen en niet binnen, zodat er geen mogelijke sporen zouden verloren gaan."

Verzoekster vervolgt:

"De protection officer twijfelt verder aan de aanslag op de moeder van verzoekster op 5 april 2018. Nochtans is het relaas van verzoekster wel degelijk zeer gedetailleerd. Volgens de protection officer zou alles te toevallig zijn... Dit is wel een zeer gemakkelijke weigeringsgrond. Asielzoekers dienen nochtans het voordeel van de twijfel te krijgen o.b.v. hun verklaringen. Verzoekster kan alleen maar benadrukken dat zij hoopte dat deze aanslag nooit zou zijn gebeurd... De gevolgen voor haar moeder zijn niet min. Tot op heden lijdt deze dame aan diverse psychische problemen."

Verzoekster vestigt verder de aandacht op de neergelegde documenten en geeft aan:

"In het ene dossier neemt de protection officer een weigeringsbeslissing wegens te weinig overtuigingsstukken. In het huidige dossier heeft verzoekster er klaarblijkelijk teveel afgegeven en acht men het thans opmerkelijk dat ze er blijft 'produceren'.

Verzoekster heeft gaandeweg inderdaad nog informatie kunnen bekomen via derden. Ook nu nog legt zij extra foto's voor gezien zij oprecht niet dacht dat men ging twifelen aan haar functie in Tsjetsjenië.

Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat de protection officer haar verschillende redenen voor de vrees tot vervolging niet volledig terdege begrepen heeft.

Een derde verhoor dringt zich minstens op."

Tevens stelt verzoekster:

"Onderhavig raadsman wenst Uw Raad tot slot uit te nodigen de verhoren gedetailleerd na te lezen. Verzoekster heeft enorm veel informatie verschaft aan de protection officer. Dit kan onmogelijk allemaal ongeloofwaardig zijn. Alle data, details, namen, beschrijvingen, ... zijn correct en bovendien gelijk in beide asielverhoren (10.12.2020 en 03.02.2021).

Verzoekster op heden de vluchtelingenstatus weigeren op basis van vermoedens, terwijl verzoekster veel bewijsmateriaal aanleverde is dan ook niet correct.

Details worden (bewust) verkeerd geïnterpreteerd of als ongeloofwaardig bestempeld, hetgeen zeer jammer is. Het asielrelaas van verzoekster is zeer complex, waardoor zij dan ook graag liever een derde

asielinterview had gekregen dan een weigeringsbeslissing opdat de medewerker van het CGVS haar asielrelaas 100% terdege zou kunnen begrijpen.”

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van “artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.”

Verzoekster verwijst naar de inhoud van artikel 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en voert aan:

“Daar verzoekster (en haar moeder) al diverse keren onder druk werd gezet, valselijk beschuldigd werd (strafklacht in 2020), aangevallen werd,... door de Tsjetsjeense autoriteiten, riskeert zij wel degelijk een onmenselijke behandeling/bestrafing in haar land van herkomst.

Minstens is de beoordeling door het CGVS inzake de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker onzorgvuldig gebeurd, te meer gezien onder punt 2.2 de vermeende tegenstrijdigheden worden weerlegd.

Gelet op de individuele situatie van verzoekster en haar persoonlijke omstandigheden zoals hierboven toegelicht, komt haar vraag om te genieten van de subsidiaire bescherming dan ook gegrond voor.”

Verzoekster wijst tevens nog op het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat uit het voorgaande blijkt dat de waardering in casu onzorgvuldig gebeurd lijkt te zijn.

2.3. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofddorde, verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Ondergeschikt, minstens onderhavig dossier terug te verzenden naar het Commissariaat-generaal met oog op verder onderzoek.”

2.4. Verzoekster voegt ter staving van het voorgaande betoog een aantal foto's bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 3).

2.5. Ter terechtzitting legt verzoekster bij aanvullende nota “een kopie van het document in bijlage” neer – het document wordt door haar niet benoemd – waaruit zou blijken dat zij haar paspoort en dat van haar moeder wel degelijk teruggestuurd heeft naar Tsjetsjenië en medische attesten van 3 december 2020 en 11 mei 2021 op naam van haar moeder K. K. waarbij zij in de aanvullende nota geen enkele verdere duiding geeft.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat, in zoverre verzoekster verweerder in het voorliggende verzoekschrift lijkt te betichten van een vooringenomen houding en verweerder verwijt dat bepaalde elementen bewust en moedwillig foutief zouden zijn geïnterpreteerd en ongeloofwaardig bevonden, verzoekster deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze staft of onderbouwt. Verzoekster brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verzoekster kan te dezen immers bezwaarlijk volstaan met haar blote, algemene en niet nader uitgewerkte of onderbouwde beweringen dat zij zich sedert haar vlucht in een ernstige psychische toestand zou bevinden, dat deze toestand duidelijk zou zijn geworden tijdens het asielrelaas en dat zij diverse malen oprecht haar emoties niet kon bedwingen. Uit de door verzoekster neergelegde medische attesten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kan voorts in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In deze attesten wordt slecht op algemene wijze verwezen naar een depressieve toestand en posttraumatische stress. Nergens blijkt daarbij dat of op welke wijze deze symptomen werden onderzocht of vastgesteld. Ook wordt daarbij geen concrete diagnose gesteld. Evenmin wordt in deze attesten ook maar enige uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoeksters verklaarde symptomen, over de (mogelijke) invloed op haar dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze een invloed zouden kunnen hebben (gehad) op het verloop van haar procedure internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in deze attesten melding gemaakt van een aantasting van verzoeksters geheugen en/of haar cognitieve vermogens die het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correct wijze mee te delen. Aldus wordt in de neergelegde attesten nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar psychische toestand en toont daarbij niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakte in haar verklaring 'bijzondere procedurele noden' bij de DVZ daarenboven zelf geen melding van elementen of omstandigheden die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Bovendien formuleerde noch verzoekster, noch haar advocaat, die haar gedurende deze onderhouden bijstond, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoekster in het kader van deze onderhouden, al dan niet omwille van voormelde reden, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verzoekster vermeldde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, gevraagd of er gezondheidsproblemen waren die haar deelname aan dit gehoor konden bemoeilijken, integendeel enkel dat zij nier- en rugproblemen had doch zichzelf bij machte achtte om het persoonlijk onderhoud te volbrengen (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.3). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vermeldde verzoekster verder weliswaar depressief te zijn doch stelde zij, wanneer gevraagd werd hoe zij zich voelde en of er gezondheidsproblemen waren die haar zouden kunnen hinderen tijdens het verloop van het onderhoud, uitdrukkelijk: "Nee. Ik zal me even kalmeren" (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.3). Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt voorts dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoekster niet mocht worden verwacht dat zij haar voorgehouden situatie, problemen en vrees aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende, gedetailleerde, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het CGVS aan haar gestelde vragen over haar activiteiten, situatie en problemen. Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden, formuleerde zij geen opmerkingen in de voormelde zin ten overstaan van het CGVS en maakte zij in haar opmerkingen geen enkele melding van het gegeven dat of de mogelijke wijze waarop haar psychische toestand haar gezegden bij het CGVS zou hebben beïnvloed, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door deze beweerde psychische problemen.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

In zoverre verzoekster daarnaast tracht te laten uitschijnen dat de neergelegde medische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werd geïsoleerd en vervolgd, dient te

worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoeksters verklaringen zouden berusten op de waarheid. Vooreerst blijkt dat in de betreffende medische attesten nergens concreet uitspraak wordt gedaan over (de waarschijnlijkheid van) enig causaal verband tussen verzoeksters verklaarde symptomen en de concrete, door haar aangevoerde asielmotieven. Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat zulke medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.4. Betreffende verzoeksters overige medische problemen, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“U blijkt wel ernstige gezondheidsproblemen te hebben met uw nieren. Betreffende uw gezondheidsproblemen dient te worden gesteld dat hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor de moeilijke situatie waarin u zich bevindt, niettemin er op gewezen dient te worden dat het louter hebben van medische problemen niet afdoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Het hebben van medische problemen op zich houdt geen direct verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoekster laat deze motieven volledig onverlet. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

3.5. Waar verzoekster in het voorliggende verzoekschrift meermaals laat uitschijnen dat verweerder haar ten derde male had moeten oproepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS alvorens de bestreden beslissing te nemen, dient verder te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming”.

Zoals blijkt uit zowel hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld, hetgeen wordt aangegeven in het verzoekschrift als de stukken opgenomen in het administratief dossier, werd verzoekster tweemaal uitgebreid gehoord gedurende een persoonlijk onderhoud bij het CGVS, met name een eerste maal op 10 december 2020 en een tweede maal op 3 februari 2021, en werd zij gedurende beide gehoren bijgestaan door haar advocaat. Aldus werd aan het gestelde in artikel 57/5ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voldaan. Waar verzoekster uit afleidt dat het CGVS ertoe gehouden was om een derde persoonlijk onderhoud te organiseren alvorens de bestreden beslissing te nemen, kan geheel niet worden ingezien. Het CGVS heeft immers een discretionaire bevoegdheid om een bijkomend persoonlijk onderhoud te organiseren indien het dit nodig acht om nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van het al dan niet bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Bovendien kan in dit kader worden opgemerkt dat het niet ernstig is dat verzoekster enerzijds voorhoudt dat verweerder een derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS had moeten organiseren om haar nogmaals te horen, aangezien zij anderzijds meermaals, expliciet en in duidelijke bewoordingen doet gelden dat haar twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS “zéér uitgebreid en gedetailleerd” waren, dat zij “zoveel mogelijk informatie” verschaft, dat zij alles “heel uitgebreid uiteenzette tijdens haar asielrelaas”, dat zij onder meer “uitvoerig” kon vertellen over haar internationale paspoort, dat zij ook over andere feiten “zeer gedetailleerd” kon verhalen en dat zij “enorm veel informatie” heeft verschaft aan de protection officer, zoals onder meer op het vlak van data, details, namen, beschrijvingen, enzoverder.

Bijkomend kan in dit kader daarenboven worden opgemerkt dat nergens uit het dossier, ook niet uit de door verzoekster geformuleerde opmerkingen bij haar persoonlijke onderhouds, blijkt dat verzoekster het CGVS zou hebben verzocht om ten derde male te worden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Hoe dan ook had verzoekster, in weerwil van wat zij laat uitschijnen, de kans om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige bijkomende uitleg en inlichtingen te verschaffen en heeft zij van deze mogelijkheid blijkens een lezing van dit verzoekschrift ook gebruik gemaakt. Zij geeft, waar zij in dat kader laat uitschijnen dat het onmogelijk zou zijn om alle informatie in het verzoekschrift op te nemen, daarbij bovendien nergens concreet aan welke informatie zij hierin niet zou kunnen opnemen, waarom zulks onmogelijk zou zijn en wat zij, benevens het gestelde in het verzoekschrift, nog had of zou kunnen of willen toevoegen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoekster stelt haar regio en land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar deze regio en dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de aldaar aanwezige autoriteiten.

In de bestreden beslissing wordt echter vooreerst met recht gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van het door verzoekster ten berde asielrelaas wordt ondergraven door haar verklaringen omtrent haar internationale paspoort. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst wordt geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig aangetast doordat u geen aannemelijke verklaring kunt geven voor het feit dat u uw internationaal reispaspoort niet kunt voorleggen bij de Belgische asielautoriteiten. U vertelt uitvoerig hoe de paspoorten van u en uw moeder werden vastgehouden in de kluis van de politiechef van Gudermes, hoe u op het idee kwam om aan de agent A.T. (...) te vragen om de paspoorten te stelen en aan u te bezorgen zodat u er zagezegd kopieën van kon maken, en hoe u de paspoorten daarna terugstuurde via een Tsjetsjeen in Düsseldorf (CGVS I p. 11; CGVS II p.22-23). Uw relaas over het terugsturen van de paspoorten naar Tsjetsjenië na uw aankomst in Europa, raakt echter kant noch wal. Het is volstrekt onduidelijk waarom u zoveel moeite zou doen om de paspoorten terug in de kluis in Gudermes te doen belanden na uw vlucht. U zegt dat u A. (...) toch een beetje wilde beschermen, maar wijst er tegelijkertijd zelf op dat er wel stempels in de paspoorten staan die uw vlucht bevestigen dus dat het waarschijnlijk toch wel ontdekt zou worden dat de paspoorten weg waren geweest (CGVS I p.11). Gevraagd waarom u dan al die moeite zou doen om uw paspoorten terug te sturen indien A. (...) zijn verraad toch ontdekt zou worden zodra iemand de stempels in de paspoorten zou bekijken, antwoordt u dat het deed om met uw geweten in het reine te komen (CGVS I p.11-12; CGVS II p.23). Deze verklaring houdt uiteraard geen steek. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u wel al die moeite zou doen om de paspoorten terug te bezorgen aan A. (...) uit bezorgdheid over zijn lot, maar tegelijk dan weer geen enkele informatie kunt geven over zijn uiteindelijke lot (CGVS II p.23). U weet in het algemeen niet of andere mensen nog problemen hebben gekend omwille van uw vlucht, behalve dat men één keer bij uw dochter is langs geweest (CGVS II p.24). U wijst er op dat uw gezin alles verbergt voor u (GCVS II p.23). Het is echter van iedere logica gespeend dat u alle (vrijwel zeker nutteloze) moeite zou nemen om uw paspoorten terug te sturen naar A. (...), maar dan weer geen enkele blijk geeft van moeite te hebben gedaan om zich te informeren naar zijn lot. Omwille van al het bovenstaande is het niet geloofwaardig dat u uw paspoorten terugstuurde

naar Tsjetsjenië. Het feit dat u uw paspoorten moedwillig achterhoudt voor de Belgische asielautoriteiten is zeer bezwarend voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Immers roept dit vragen op over de informatie en stempels in uw paspoort die u misschien zou willen achterhouden, of uw intentie om in de toekomst opnieuw naar de Russische Federatie te kunnen reizen, hetwelk uiteraard volstrekt onverenigbaar is met uw bewering een gegronde vrees te hebben voor verregaande vervolging door het Tsjetsjeense regime.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Ten onrechte tracht zij haar geheel onlogische en onaannemelijke gezegden te verklaren door haar verwijzing naar haar goede relatie met A., de gang van zaken in Tsjetsjenië en het gegeven dat er veel paspoorten werden bewaard in de betreffende kluis. Eveneens doet zij hieraan geen afbreuk door te poneren dat zij niet zou hebben nagedacht bij de terugzending van het paspoort en gewoon deed wat zij waren overeengekomen. Zoals genoegzaam blijkt uit haar voormelde gezegden, zou zij deze terugzending weldegelijk hebben overdacht, zou zij daarbij het paspoort terug aan A. hebben bezorgd om deze persoon te beschermen en ontbeert deze verklaring, zoals verzoekster overigens eveneens zelf te kennen gaf, iedere logica aangezien diens verraad toch eenvoudigweg kon worden ontdekt zodra iemand (de stempels in) het paspoort zou bekijken. Waar verzoekster in dit kader post factum beweert dat zij de hoop koestert dat A. de stempels uit het paspoort kon scheuren alvorens dit terug te leggen in de kluis, dient te worden opgemerkt dat zulks gelet op haar eerdere verklaringen iedere ernst mist. Eerder gaf verzoekster namelijk nergens aan dat zij deze hoop koesterde en stelde zij integendeel dat diens verraad waarschijnlijk toch zou worden ontdekt zodra iemand de stempels in het paspoort zag. Daarenboven zou ook het gegeven dat er stempels uit het paspoort werden verwijderd of gescheurd onmiddellijk opvallen bij nazicht van het paspoort, zodat ook deze verklaring vanwege verzoekster iedere logica en realiteitszin ontbeert. Voor de vaststelling dat zij, hoewel zij de moeite zou hebben gedaan om de paspoorten terug aan A. te bezorgen omdat zij bezorgd was om diens lot en deze persoon wilde beschermen, zich niet de moeite zou hebben getroost om zich over diens verdere lot te informeren, biedt verzoekster verder niet de minste verklaring. Derhalve blijft deze vaststelling, net als de overige voormelde motieven, onverminderd overeind. Betreffende de bij aanvullende nota neergelegde “kopie van het document in bijlage” aangaande haar paspoort en dat van haar moeder is de Raad van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knippen en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wat betreft uw functie als hooggeplaatste medewerker wordt er niet getwijfeld aan het feit dat u effectief vele jaren voor de politie en het parket heeft gewerkt. Het belang van uw functie dient echter sterk gerelativeerd te worden. Enerzijds blijkt uit uw verklaringen dat u eigenlijk gewoon een administratieve medewerker was. U stond in voor het papierwerk (CGVS II p.7). Tijdens uw tijd bij het consularium registreerde u inkomende en uitgaande post en controleerde u het beheer van het archief (CGVS II p.7).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij heden “alsnog” een waslijst aan bijkomende taken aanhaalt die zij zou hebben gehad, dient immers te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoekster kreeg bij het CGVS weldegelijk de kans om haar takenpakket te omschrijven in het kader van de open vraagstelling aldaar. Gelet op het belang van haar functie en haar beroepsactiviteiten in het kader van haar relaas, mocht daarbij worden verwacht dat zij, zo de waslijst aan taken zoals aangehaald in het verzoekschrift haar werkelijk ten deel vielen, zij deze ook bij het CGVS zou hebben vermeld in plaats van zichzelf aldaar eenvoudigweg te omschrijven als administratieve medewerker die instond voor het papierwerk en, ten tijde van haar werkzaamheden bij het consularium, het registreren van de inkomende en uitgaande post. Dat verzoekster zich heden een groot aantal bijkomende taken aanmeet, en dit post factum en na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing waarin gewezen wordt op haar beperkte takenpakket, doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Het beperkte belang van uw functie wordt verder bevestigd door het feit dat u geen officieel reisverbod had of daar minstens zeer volatiele verklaringen over aflegt (zie verder) (CGVS II p.14), er niet gecontroleerd werd of u een internationaal reispaspoort had (CGVS II p.6) en er klaarblijkelijk ook weinig controle was bij uw aanwerving, want de autoriteiten zouden jarenlang niet op de hoogte zijn geweest dat u familie in België zou hebben (CGVS II p.10). Bovendien mocht u in 2016 plots ontslag nemen nadat u aan Shamkhan Delimkhanov had gezegd dat u een winkeltje wilde opendoen (wat u bovendien nooit heeft gedaan), en dit zonder dat u ondervraagd werd of uw huis doorzocht werd naar geheime documenten (CGVS II p.9-10). Gevraagd hoe het kan dat u dan plots ontslag mocht nemen zonder dat er een onderzoek naar u gevoerd werd, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat het regime wist waar

u woonde en u nog steeds bereikbaar voor hen was en dat ze dachten dat u niet weg kon (CGVS II p.9-10). Deze uitleg biedt echter geen verklaring voor het ontbreken van ieder direct onderzoek n.a.v. uw ontslag. Het plotse gemak waarmee u dan ineens ontslag mocht nemen, voedt verder het vermoeden dat het belang van uw functie eigenlijk beperkt was."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Voor de vaststelling dat zij kennelijk niet grondig werd gescreend bij haar aanwerving en dat er klaarblijkelijk evenmin werd gecontroleerd of zij een internationaal reispaspoort had, biedt zij niet de minste uitleg. Verder bevestigt verzoekster in het verzoekschrift dat er jegens haar geen officieel reisverbod was uitgevaardigd. De algemene, blote en ongefundeerde bewering "dat het een publiekelijk geheim is dat dictatoriale regeringen over de hele wereld geen officieel reisverbod hoeven af te kondigen, maar dat zij op een informele manier werken" is in dit kader bovendien niet dienstig. Verzoekster weerlegt verder niet dat zij duidelijk op een bijzonder eenvoudige wijze, zonder enig bijkomend onderzoek zoals een ondervraging, een controle op het bezit van eventuele gevoelige documenten of informatie en een nagaan van de redenen waarom zij ontslag nam, plots ontslag kon nemen. Indien zij werkelijk een gevoelige functie zou hebben uitgeoefend kon, gelet op de volgens haar delicate en risicovolle aard van het werk, weldegelijk worden verwacht dat de autoriteiten toch enigszins zouden hebben opgevolgd waarom zij plots ontslag nam en welk gevaar dit mogelijks met zich bracht.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

"Anderzijds hangt u dan weer een beeld op van zichzelf als iemand die geheime documenten (zoals de LGTB richtlijnen) in handen kreeg en strafdossiers waarin familieleden van Kadyrov betrokken waren moest vernietigen, waarvoor de overheid blijkbaar grote schrik had gezien zij u louter omwille van enkele bezoeken aan België zouden verdenken van spionage en ernstig zouden willen vervolgen (CGVS II p.11-12; p.24). U verklaart zelfs een persoonlijke band te hebben met het hoofd van de republiek, Ramzan Kadyrov. U zegt dat hij u natuurlijk persoonlijk kende en dat hij op dit moment ook heel boos op u zal zijn omwille van uw vertrek (CGVS II p.6). Wanneer echter dieper ingegaan wordt op uw persoonlijke contacten met hem, blijken uw verklaringen vaag en oppervlakkig. Gevraagd naar de context waarin uw persoonlijke contact met Ramzan Kadyrov zich afspeelde, antwoordt u meerdere malen naast de kwestie en vertelt u dat hij langskwam op het parket en dat alle medewerkers hem dan volgens de gewoonte moesten begroetten (CGVS II p.6), hetgeen bezwaarlijk als een goed persoonlijk contact aanzien kan worden. Concreet doorgevraagd naar wat u met dat persoonlijk contact bedoelt en wat jullie dan met elkaar bespraken, antwoordt u dat hij u vroeg of u daar nog graag werkte en of u overgeplaatst wilde worden (CGVS II p.6). Tegelijk vertelde u echter tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat Ramzan Kadyrov op een bepaald moment persoonlijk met het geheime LGBT-document naar het parket kwam en tegen u zei: "M. (...), het is meer dan geheim. Het is een kwestie van eer." (CGVS I p.6). Het is opvallend dat u wanneer u gevraagd wordt naar concrete voorbeelden van uw persoonlijk contact met Ramzan Kadyrov, niet vertelt dat hij met u sprak over geheime en vertrouwelijke documenten, maar alleen enkele oppervlakkige beleefdheden kunt opsommen. Uw vage verklaringen onderstrepen de ongeloofwaardigheid van uw persoonlijke band met Ramzan Kadyrov."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Integendeel legt zij in dit kader verklaringen af die haar geloofwaardigheid ernstig schaden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster uitgebreid en in duidelijke bewoordingen werd ondervraagd omtrent haar beweerde band en persoonlijke contacten met Kadyrov. Daarbij bleek zij steevast te vervallen in vage bewoordingen en vermeldde zij nergens dat zij elkaar reeds in het verleden goed zouden hebben gekend. Dat verzoekster heden beweert dat Kadyrov de vriend van de nicht van haar moeder is, dat zij opgroeiden in naburige dorpen, dat zij elkaar tijdens hun jeugd herhaaldelijk tegenkwamen, dat Kadyrov op haar vroeger werk vaak langskwam, dat zij Kadyrov vroeger meermaals per week ontmoette en dat zij toen zelfs enkele keren bij hem thuis was geweest op uitnodiging van zijn vrouw en dat zij dit allemaal tracht af te doen als details die zij tijdens haar persoonlijke onderhouds bij het CGVS, dit in weerwil van de vraagstelling aldaar, niet relevant achtte, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en ondermijnt de geloofwaardigheid van haar zelfverklaarde, persoonlijke band met Kadyrov.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

"Bijgevolg kan uw bewering een hooggeplaatste medewerker binnen het Kadyrov-regime te zijn geweest, niet opwegen tegen de hierboven opgesomde vaststellingen die het omgekeerde impliceren. Indien het belang van uw functie gerelativeerd wordt, dient ook meteen het risico en het gevaar dat u zou lopen ernstig gerelativeerd te worden."

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen eveneens terecht gesteld:

“Bevestigend hiervoor zijn uw weinig aannemelijke verklaringen rond de LGBT-omzendbrieven die u in handen kreeg, en die eveneens een belangrijke hoeksteen vormen in uw vervolgingsrelaas. Ten eerste legt u zeer verwarrende en volatiële verklaringen af met betrekking tot de manier waarop u die omzendbrieven in handen kreeg, voor wie de omzendbrieven bedoeld waren, en hoe vertrouwelijk hun karakter was. U zegt dat de brieven op instructie van het hoofd van de republiek opgesteld werden door de procureur, en dat de brieven dan elke vrijdag gestuurd werden naar het secretariaat van de republiek (CGVS I p.6). U werd vertrouwd om de brieven uit te sturen omdat u een vertrouweling was van het regime (CGVS I p.6). Het originele exemplaar van twee brieven kreeg u echter alleen in handen doordat er een last-minute aanvulling moest gebeuren, en u moest het originele uitschrijven omdat een andere tekst werd toegevoegd (CGVS I p.7). De procureur had zich vergist waardoor u de originele brieven in handen kreeg (CGVS II p.7-8). Uit deze uitleg kan dus afgeleid worden dat het niet de bedoeling was dat u de brieven in handen kreeg. De inhoud van de brieven zou alle medewerkers van het parket oproepen om LGBT-mensen te verklikken, maar zij kregen die instructie alleen maar mondeling gezien de brief zelf maar naar één persoon gestuurd werd (CGVS II p.8). Deze persoon zou bij het secretariaat van de republiek werken (CGVS I p.6; CGVS II p.8). Nochtans werd de brief nèt opgesteld op instructie van het hoofd van de republiek, meer bepaald Ramzan Kadyrov zelf. De logica van de weg die de omzendbrief zou volgen en uw rol in dit parcours is dan ook uitermate onlogisch. De brief zou immers opgesteld worden dóór de procureur van het parket, op bevel van Ramzan Kadyrov, om dan via u in het consularium van het parket verstuurd te worden, náár één persoon bij het secretariaat van de republiek (waaraan Ramzan Kadyrov i.e. de opdrachtgever van de brief zelf aan het hoofd staat), om dan mondeling te worden toegelicht aan alle medewerkers van binnenlandse zaken. Er kunnen dus ernstige vraagtekens gezet worden bij het nut van de brief evenals de route die hij heeft gevolgd en uw rol binnen deze route.”

Verzoekster voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij het nut van de betreffende brief en dat de weg die deze brief zou hebben gevolgd en via dewelke hij bij verzoekster terecht zou zijn gekomen iedere logica ontbeert.

Verzoekster laat de bestreden beslissing blijkens een lezing van het verzoekschrift daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Verder is het ook onduidelijk waarom men plots zou vermoeden dat u deze brieven in feite heeft bijgehouden. U benadrukt meerdere malen dat het regime vermoedt dat u de brieven in uw bezit heeft (CGVS II p.17-18). Gevraagd naar waarom u dit denkt en welke indicaties u heeft om dit te denken, weigert u echter klare wijn te schenken en antwoordt u verschillende malen totaal naast de kwestie door te stellen dat u de brieven per ongeluk in handen kreeg en deze LGBT-gebeurtenissen de wereld hebben geschokt (CGVS II p.17-18). Het is dus niet duidelijk sinds wanneer het regime zou vermoeden dat u de brieven heeft. Indien men altijd al vermoedde dat u deze brieven bij had gehouden, dan is het totaal onlogisch dat men niet eerder uw huis heeft doorzocht, dat men u zomaar ontslag liet nemen, en dat men u hier klaarblijkelijk nooit concrete vragen over heeft gesteld. Indien men echter pas recenter begon te vermoeden dat u deze brieven had bijgehouden, dan is het ook onduidelijk waarom men plots op een later moment dit vermoeden zou koesteren, en nog onduidelijker waarom hun vermoeden specifiek deze twee brieven betrof. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook onduidelijk en weinig plausibel.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien deze door verzoekster geheel ongemoeid gelaten worden, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het is daarnaast ook zeer opvallend dat u zou besluiten om twee geheime omzendbrieven bij te houden, louter en alleen met het vage oogmerk dat er ooit een einde zal komen aan de macht van Poetin en u dan zou kunnen helpen bewijs te leveren van de misdaden van het regime (CGVS II p.7; p.21). Nog opvallender is echter dat u niet alleen beslist om uw eigen leven in gevaar te brengen door de diefstal van deze brieven, maar ook het leven van uw oom in Batasvyurt, bij wie u de brieven onderbrengt, zonder dat hij de exacte inhoud ervan kent (CGVS II p.8). Daarenboven komt nog eens dat de criminele vervolging van LGBT in Tsjetsjenië eigenlijk een publiek geheim is in de rest van de wereld (zoals ook blijkt uit de krantenartikelen die u zelf afgeeft, zie groene map: document nr. 17) waarover ook al relatief veel gekend is (zie bv. ook COI Focus: Tsjetsjenië: homoseksualiteit), waardoor de inhoud van deze geheime omzendbrieven bezwaarlijk baanbrekend genoemd kan worden. Het verregaande persoonlijke risico dat u besluit te nemen -of zoals u het zelf noemt: “een doodsrisko” (CGVS II p.8)- louter omwille van ideologische en onzekere motieven, is dan ook ongeloofwaardig. Al het bovenstaande leidt ertoe dat het CGVS de echtheid van de brieven, dan wel op zijn minst het

belangrijke en geheime karakter er van, in vraag stelt. Uw bezit van belangrijke geheime staatsinformatie vormt een hoeksteen van uw asielrelaas. Gezien de echtheid van deze informatie in twijfel wordt getrokken, dient opnieuw het risico op gevaar bij uw terugkeer naar de Russische Federatie ernstig gerelativeerd te worden.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Gezien zij andermaal bevestigt dat de vervolging van LGBT in Tsjetsjenië in wezen algemeen bekend is, kan niet worden ingezien waarom zij het nodig achtte om, naar eigen zeggen met risico voor zowel haar eigen leven als dit van haar familieleden, de betreffende brieven te stelen. Waar zij heden bijkomend aanhaalt dat zij met deze brieven zou kunnen of willen aantonen dat zij geen deel had of wilde hebben aan de LGBT vervolging in Tsjetsjenië, kan zij evenmin worden gevolgd. Op welke wijze zij door het ontvreemden van deze brieven zou kunnen of willen aantonen dat zij aan de misdaden van het regime geen deel had of wilde hebben, kan, te meer nu zij zelf benadrukt dat haar naam op deze brieven vermeld staat, immers niet worden ingezien.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze aangegeven als volgt:

“Verder dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw verboden bezit van een internationaal reispaspoort en reisverbod uiterst verwarrend en volatiel zijn. Eerst zegt u dat u geen internationaal paspoort mocht hebben bij uw indiensttreding bij het parket omwille van een instructie van de procureur waarin staat dat het aan medewerkers van binnenlandse zaken en het parket strikt wordt afgeraden om te reizen naar bepaalde landen en niet naar de EU mochten reizen (CGVS II p.5, 15; zie groene map: document nr. 16). Bevestigend hiervoor is dat u via illegale wijze een paspoort diende te bemachtigen (CGVS II p.5). Echter geeft u later in het gehoor aan dat u op een rode lijst was terechtgekomen (CGVS II p.19). Uw verklaringen met betrekking tot deze rode lijst zijn zeer onduidelijk. Gevraagd hoe het kan dat u nu pas op die rode lijst was terecht gekomen aangezien u eigenlijk al sinds uw indiensttreding geen internationaal paspoort mocht hebben, antwoordt u dat alleen medewerkers die in contact komen met geheime informatie onder het toepassingsgebied van dat document met het uitreisverbod vallen en aangezien u niet officieel in aanraking kwam met vertrouwelijke info, dus ook officieel niet onder het toepassingsgebied van dat uitreisverbod viel (CGVS II p.17). Nochtans haalde u dat document met het uitreisverbod eerder aan als de juridische grondslag van uw verbod om een paspoort aan te vragen en ook als grondslag van uw vervolging (het werd u zelfs zelf meegegeven door de procureur (CGVS II p. 15-16)), waardoor het van iedere logica gespeend is dat u nu plots zou beweren officieel niet onder het toepassingsgebied van dat uitreisverbod te vallen. Geconfronteerd met het feit dat dit totaal niet klopt, antwoordt u volledig naast de kwestie door te stellen: “Nee, het is de officiële versie in die documenten. Maar in feite de reden van mijn vervolging zijn die twee LGBT-documenten.” (CGVS II p.17), waarmee u lijkt de impliceren dat u officieel niet onder het toepassingsgebied van het reisverbod viel maar officieus wel. Eerder heeft u echter altijd gepretendeerd dat het reisverbod rechtstreeks op u van toepassing was, waardoor uw plotse onderscheid tussen het officiële en het officieuze toepassingsgebied van het uitreisverbod erg gekunsteld overkomt. U doet er zelfs nog een schepje bovenop en zegt ineens dat u eigenlijk zeker weet dat de rode lijst speciaal in het leven geroepen werd omwille van uw casus (CGVS II p.17). Dit is echter het eerste wat u hier plots over vertelt. Bijgevolg valt er bijna niet meer aan uw verklaringen aan uit te kunnen met betrekking tot uw al dan niet verboden bezit van een internationaal reispaspoort en het daarmee verbonden uitreisverbod. Het feit dat u hierover geen klaarheid kunt brengen onderstreept niet alleen de ongeloofwaardigheid van uw relaas, maar bevestigt bovendien het feit dat u geen belangrijke functie kunt gehad binnen de Tsjetsjeense overheid want in dat laatste geval zou het uitreisverbod tegen u zeer duidelijk moeten zijn geweest.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zoverre zij heden eenvoudigweg één van de versies van haar eerder afgelegde verklaringen, met name deze als zou er geen officieel doch enkel een officieus reisverbod jegens haar zijn uitgevaardigd, bevestigt, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee hoegenaamd geen afbreuk doet aan en geen verklaring biedt voor de voormelde, vastgestelde incoherenties en vaagheden in haar verklaringen dienaangaande.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts doet ook uw gedrag, rekening houdend met het risico dat u liep, de wenkbrauwen fronsen. Ondanks het feit dat u een de facto reisverbod zou hebben gehad, besluit u in 2017 voor een eerste maal ‘in het geheim’ – u reisde wel met eigen paspoort via de luchthaven van Grozny (CGVS II p.12)- naar België te reizen, hetgeen volgens u niet ontdekt werd, maar waarbij uw afwezigheid wel zware gevolgen heeft want ondertussen zouden ze uw huis doorzocht hebben en uw waterput vergiftigd hebben (CGVS I p.8). Uw moeder zou bovendien bijna om het leven komen omwille van de vergiftigde waterput (CGVS I p.8). Ondanks deze gebeurtenissen en ondanks het feit dat u goed wist dat u niet mocht reizen, besluit u echter om in 2018 een tweede maal naar België te reizen. U blijft er bij dat dit

een berekend risico was omdat men uw eerste reis naar België niet had ontdekt (CGVS II p.9). Toch is het opvallend dat u in deze context, en rekening houdend met de bewering dat uw moeder vorige keer bijna het leven heeft gelaten naar aanleiding van uw afwezigheid, toch besluit om dit enorme risico opnieuw te nemen. Nog opvallender is echter dat u, nadat uw tweede reis wel aan het licht is gekomen en met alle gevolgen van dien, nog een derde maal naar België besluit te reizen via legale weg met uw paspoort en het vliegtuig ondanks het gegeven dat u nu ook op een rode lijst zou staan CGVS I p.7; CGVS II p.21). Het is zeer bevreemdend dat u, hoewel u gezocht wordt en het u duidelijk verboden werd om te reizen, nogmaals opteert om via de luchthaven van Grozny met uw eigen paspoort te vertrekken. Ondanks uw reisverbod en ondanks de enorme risico's die u nam, besloot u dus om in totaal driemaal met uw eigen paspoort via de luchthaven van Grozny het vliegtuig te nemen. Dit gedrag valt moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij benadrukt dat zij de eerste maal haar land per wagen verliet, dient te worden opgemerkt dat zij bij haar terugreis wel reisde per vliegtuig en terugkeerde via de luchthaven van Grozny (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.12). Nog los daarvan, had haar afwezigheid toen voorts bijzonder verregaande en ernstige gevolgen. Zo zou haar woning zijn doorzocht, haar waterput zijn vergiftigd en haar moeder bijna om het leven zijn gekomen. Dat zij in 2018 opnieuw het risico nam om afwezig te zijn en, dit bovendien op legale wijze, ten tweede male naar België te reizen, is in het licht van de eerdere, door haar geschetste gang van zaken hoegenaamd niet aannemelijk. Nog minder aannemelijk is het dat zij nadien, nadat deze tweede reis werd ontdekt met opnieuw bijzonder verregaande en ernstige gevolgen en ondanks dat zij nu ook nog eens op een rode lijst zou hebben gestaan, er opnieuw voor zou hebben gekozen om het land op legale wijze, via de luchthaven van Grozny en met gebruik van haar eigen paspoort te verlaten.

Verder wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

"Daarnaast mist ook het gedrag van de Tsjetsjeense autoriteiten logica en aannemelijkheid. Indien immers aangenomen wordt dat de overheid van u vermoedt dat u geheime documenten heeft bijgehouden (CGVS II p.12), dan is het totaal ongeloofwaardig dat men tot een jaar na uw ontslag zou wachten met uw huis te doorzoeken. U merkt in dit verband op dat ze waarschijnlijk wachtten tot u voor lange tijd afwezig was om uw huis te kunnen doorzoeken (CGVS II p.12). Het gegeven dat het Tsjetsjeense regime bereid zou zijn zolang te wachten tot u eens voor lange tijd afwezig zou zijn om dan in het geheim te werk te kunnen gaan, is echter onverzoenbaar met uw bewering een belangrijke functie te hebben uitgeoefend waarbij men wist dat u in contact kwam met vertrouwelijke informatie. Indien ze immers werkelijk zouden vrezen dat u bezwarend materiaal zou hebben kunnen verzamelen tegen de overheid, zoals u zelf beweert (CGVS II p.12), dan is het van iedere logica gespeend dat ze zolang zouden wachten met uw huis te doorzoeken en dat ze dit in het geheim zouden willen doen. Geconfronteerd met deze onlogica, antwoordt u dat ze officieel niets tegen u hadden, dus dat ze daarom in het geheim te werk moesten gaan (CGVS II p.12). Geconfronteerd met het feit dat iedereen goed weet hoe het Tsjetsjeense systeem in elkaar zit en zeker u, als jarenlange medewerker, dus wie ze voor de gek probeerden te houden door zoveel moeite te doen om in het geheim te werk te gaan, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat ze maar één huiszoeking deden en dit gewoon voor de zekerheid (CGVS II p.12-13). Bijgevolg kunt u niet verklaren waarom de Tsjetsjeense overheid, indien ze werkelijk vreesden dat u vertrouwelijke info had verzameld in het kader van uw belangrijke functie, zo omslachtig te werk zou gaan om hier achter te komen.

Bovendien is het ook volstrekt onlogisch dat het regime wel alle bovenstaande moeite zou doen voor een geheime huiszoeking, maar nog steeds niet zou nagaan of u een internationaal reispaspoort heeft, zelfs niet nadat u een maand lang afwezig bent geweest. Los van het feit dat dit via databanken makkelijk te controleren is, zeker gezien u meermaals via de luchthaven van Grozny hebt gereisd staat er bovendien ook gewoon een stempel in uw binnenlands paspoort dewelke bewijst dat u in het -volgens uzelf onrechtmatige- bezit bent van een internationaal reispaspoort. Het feit dat niemand op het idee lijkt te komen om uw binnenlands paspoort eens te bekijken of databases te bekijken -niet bij uw ontslag en ook niet na uw maandlange afwezigheid- maar men wel bereid is een jaar lang te wachten om een geheime huiszoeking bij u thuis uit te voeren omdat u dan lange tijd weg zou zijn, is volstrekt ongeloofwaardig, en staat bovendien in schril contrast met uw bewering een belangrijke ambtenaar te zijn geweest die men op dat moment al verdacht van bezwarende informatie te hebben verzameld tegen het regime (CGVS II p.12).

Nog frappanter is echter het feit dat men pas in mei 2019 op het idee zou komen om uw internationaal reispaspoort in beslag te nemen. Men zou uw bezit van een reispaspoort echter al/pas ontdekt hebben bij uw tweede reis naar België eind 2018. Hierbij heeft men duidelijk een uitgebreid onderzoek naar u gevoerd want men zou meteen ook ontdekt hebben dat u al jaren lang familie in België heeft en men zou zelfs een foto van u bemachtigd hebben bij een politiebureau in België (CGVS II p.15).

Niettegenstaande al deze ontdekkingen komt men echter nóg steeds niet op het idee om uw internationaal paspoort in beslag te nemen. Meer zelfs, u wordt verdacht van landsverraad op basis van het zeer zware strafrechtelijke artikel 275 waarop een gevangenisstraf van maar liefst vijftien tot twintig jaar staat (CGVS II p.24), waarna u wordt bedreigd, geïntimideerd, uw moeder zwaar wordt mishandeld... maar u mag uw paspoort nog steeds houden. Het is ongeloofwaardig dat de overheid al deze zaken doet, maar niet het meest voor de hand liggende, met name uw internationaal reispaspoort afnemen. Het is pas in mei 2019, oftewel meer dan vijf maanden na uw tweede bezoek aan België, dat Shamkhan Delimkhanov uw paspoort opvraagt. Gevraagd hoe het mogelijk is dat men dan pas op het idee komt om uw paspoort af te nemen, antwoordt u het zelf ook niet te weten (CGVS I p.21). Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat het voor de autoriteiten reeds na uw eerste reis, waarbij u verdacht lang afwezig was, duidelijk is geworden dat u een internationaal reispaspoort bezit en logischerwijs zou hun eerste reactie zijn om dit in beslag te nemen. Dat zij deze reactie pas vertonen in mei 2019, nadat u ondertussen tweemaal met uw paspoort via de luchthaven bent kunt reizen en alweer de kans hebt gekregen om een derde visum aan te vragen, is volstrekt ongeloofwaardig.

Ook het feit dat u er uiteindelijk toch in geslaagd bent om op legale wijze, met uw eigen paspoort via de luchthaven van Grozny het land te verlaten maakt het niet aannemelijk dat u een hoge functionaris kunt geweest zijn die door de overheid ernstig verdacht werd van spionage. U vertelt wel weer een heel verhaal over hoe u ongemerkt bent kunnen vertrekken doordat het de laatste dag voor de rammadam was en er bijna geen enkele Tsjetsjeen op de luchthaven was (CGVS I p.7; CGVS II p.21), maar deze uitleg is uiteraard niet in staat te verklaren hoe u met uw eigen paspoort en een koffertje met geheime staatsdocumenten via de luchthavendouane bent kunnen passeren indien Ramzan Kadyrov werkelijk een persoonlijk eitje met u te pellen zou hebben en u op een rode lijst stond. Bijgevolg valt het nalatige gedrag van de overheid met betrekking tot het controleren en in beslag nemen van uw internationaal reispaspoort, niet te verzoenen met uw beweerde asielrelaas."

Verzoekster voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat er gezien het de laatste dag voor de ramadanvakantie was bijna geen Tsjetsjenen op de luchthaven aanwezig waren, dat er op het douanekantoor enkel Russische officieren werkten en dat er daardoor weinig risico op controle of problemen was, betreffen blote, niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen die bezwaarlijk ernstig kunnen worden genomen. Op deze wijze zou eenieder die de Tsjetsjeense autoriteiten vreest het land immers op een onaannemelijk eenvoudige wijze kunnen verlaten. Voor het overige laat verzoekster de veelheid aan voormelde motieven volledig onverlet. Deze vinden stuk voor stuk steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet op dienstige wijze aanvecht of betwist, onverminderd gelden.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat ook verzoeksters verklaringen over de beweerdelijk ondergane vervolgingsfeiten geloofwaardigheid ontberen. In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

"Vooreerst kan aan de chemische vergiftiging van uw moeder na de geheime huiszoeking in 2017, geen enkel ernstig geloof worden gehecht. Ten eerste heeft u hierover helemaal niks verteld bij de DVZ. Ook de foto's van uw moeders brandwonden legt u pas neer bij het CGVS. Gevraagd waarom u hierover eerder niets vertelde, zegt u dat ze u bij DVZ zeiden: kort, kort, kort (CGVS II p.13). Het is echter totaal ongeloofwaardig dat u bij de DVZ niet de kans kreeg om te vertellen dat uw moeder in 2017 bijna het leven liet na een chemische verbranding. Het feit dat u hiermee pas komt aandragen op het CGVS, doet reeds een eerste belangrijke afbreuk aan de geloofwaardigheid van het incident."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij opnieuw verwijst naar de korte duur van een gehoor bij de DVZ, dient te worden opgemerkt dat deze korte duur, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, geenszins een afdoende verklaring kan bieden voor het onvermeld laten van de chemische verbranding van haar moeder. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een dermate essentieel en frappant gegeven als de chemische verbranding van haar moeder hierin niet zou hebben vermeld. Verzoekster liet deze trouwens niet enkel onvermeld, doch verklaarde tevens spontaan en uitdrukkelijk dat haar reis en deze van haar moeder in 2017 benevens de huiszoeking die gedurende hun afwezigheid werd uitgevoerd verder geen gevolgen had (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.).

Omtrent het voormelde incident, wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld:

“Bovendien mist ook het hele verhaal van uw moeders douche, waarbij ze de chemische brandwonden zou hebben opgelopen, logica en aannemelijkheid. U zou zijn na uw vliegtuigreis zijn thuis gekomen rond 2-3u 's nachts waarbij u meteen merkte dat er was ingebroken, waarna u niets durfde aan te raken en samen met uw moeder tot de ochtend wachtte op het binnenplein tot er een onderzoeksteam arriveerde (CGVS I p.8; p.16-17). Op het moment dat het onderzoeksteam nog ter plaatse was, beslist uw moeder dan plots -hoewel zij in feite al uren thuis was- dat ze zich dringend wilde douchen om te kunnen ontspannen na de vlucht (CGVS II p.13-14). U merkte te laat dat er geprutst was aan de waterput en uw moeder werd enige tijd later ziek omwille van de douche. Waarom uw moeder precies besliste zich juist te douchen op het moment dat een onderzoeksteam bezig was uw huis te doorzoeken, blijft een mysterie. U bent hierover ook volatiel in uw verklaringen. Eerst vertelt u dat u nog niet aan uw moeder had kunnen vertellen dat er met de waterput geprutst was omdat er op dat moment zoveel bezig was, de burens kwamen en er waren veel mensen op de binnenplaats (CGVS I p.17). Wanneer u later geconfronteerd wordt met de vraag waarom uw moeder op zo'n druk tijdstip met zoveel mensen in de buurt plots besluit om zich te douchen, zegt u ineens dat de burens er nog niet waren (CGVS II p.13-14) en dat uw moeder het deed om tot rust te kunnen komen (CGVS II p.13-14). Deze verklaring is uiteraard niet afdoende om te verantwoorden waarom zij niet nog even zou kunnen wachten. Het onlogische verloop van deze gebeurtenissen voedt verder het vermoeden dat de toxische epidermale necrolyse van uw moeder niets te maken had met uw asielrelaas. De foto's die u neerlegt van uw moeders verbranding tonen een oude vrouw met vreemde huidwonden. Wanneer de aandoening echter wordt opgezocht op internet (zie <https://nl.wikipedia.org/wiki/Toxischeepidermalenecrolyse>) blijkt dat deze vrijwel altijd veroorzaakt wordt door een slechte reactie op een geneesmiddel. Deze uitleg klinkt ook een stuk aannemelijker dan uw verhaal over de chemische vergiftiging van uw waterput. Bijgevolg hebben deze foto's geen enkele bewijswaarde wat betreft de omstandigheden en oorzaak van uw moeders aandoening en slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat deze iets te maken heeft met uw asielproblemen.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Door eenvoudigweg te wijzen op de neergelegde foto's, te poneren dat haar moeder (in weerwil van haar medische problemen waaronder de oogproblemen waarvoor zij in 2017, net voor het betreffende incident, en in 2018 zou zijn geopereerd en behandeld) geen medicijnen nam en hetgeen gesteld wordt in de bestreden beslissing op algemene en boude wijze te betwisten, ontkracht verzoekster de voormelde vaststellingen immers op generlei wijze. Evenmin doet zij hieraan afbreuk met haar betoog dat de douche waarvan haar moeder gebruik maakte de buitendouche was. Hiermee biedt zij immers opnieuw geen geloofwaardige uitleg voor het feit dat haar moeder uitgerekend op het ogenblik dat er een onderzoeksteam hun woning aan het doorzoeken was, dat de burens kwamen kijken en er veel mensen op de binnenplaats waren, zou hebben beslist om zich te douchen.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Verder is ook uw relaas met betrekking tot uw gedwongen tewerkstelling volstrekt onlogisch. Ondanks het feit dat men u ondertussen ernstig zou vervolgen omdat men u sterk verdacht van spionage en landsverraad, zou men toch eisen dat u opnieuw bij de overheid aan het werk zou gaan. Met andere woorden: in de plaats van u officieel te vervolgen voor spionage, besluit men u op een functie te plaatsen waarbij u terug toegang zou krijgen tot gevoelige documenten. Volgens uzelf wilden ze dat u opnieuw bij hen aan de slag ging om op die manier van u informatie los te krijgen en te kunnen ontdekken wat u precies zou hebben verteld aan de Belgische overheid (CGVS I p.19). Men zou u niet kunnen folteren omdat u dan direct zou sterven omdat u een vrouw bent... (CGVS I p.19). Gevraagd hoe men door u te werk te stellen zou kunnen ontdekken wat u geklikt heeft in het buitenland, antwoordt u zeer vaag door te zeggen: “ik zou vlakbij zijn” (CGVS I p.19). Doorgevraagd wat u hier precies mee bedoelt, luidt uw weinig verhelderende antwoord: “Als ik aan het werk ben zal ik naast hen zijn en zullen ze weten met wie ik gesproken heb. Het zou geen moeite hebben gekost.” (CGVS I p.19). Deze uitleg slaagt uiteraard nergens op. U wijst er wel op dat men niet van plan was om u echt duurzaam opnieuw in dienst te nemen, maar dat men u snel zou doden (CGVS I p.19-20). Hun bedoeling om u uiteindelijk toch te doden maakt uw gedwongen tewerkstelling echter als het ware nog onlogischer. Bijgevolg blijft het onduidelijk waarom men u terug in dienst zou willen nemen indien men u ernstig zou verdenken van spionage en landsverraad. Deze onlogica tast nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.” Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeksters deze geheel onverlet laat, onverminderd overeind.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Voorts doet ook uw verhaal over de aanslag op uw moeder door Tchikist na uw thuiskomst op 5 april 2018 de wenkbrauwen fronsen. Dit hele voorval is immers wel zeer toevallig. U was maandenlang afwezig waarbij u ondergedoken leefde bij uw nonkel in Batasvyurt (CGVS I p.9). U zou nog maar een half uur thuis zijn, besluit dan naar de winkel te gaan, en terwijl u nog maar vijf minuten vertrokken bent, vallen ze al binnen in uw huis en mishandelen ze uw moeder (CGVS II p.16). Geconfronteerd met de zeer toevallige timing van hun inval, zegt u dat ze u misschien al volgden vanuit Batasvyurt (CGVS II p.16). Gevraagd waarom ze dan zo lang zouden wachten met hun intimidatie als ze eigenlijk uw locatie in Batasvyurt al kenden, geeft u een zeer weinig overtuigende uitleg over dat het altijd druk was bij uw nonkel thuis in Batasvyurt en dat ze toch liever geen getuigen hadden (CGVS II p.16-17). Deze uitleg kan bovenstaande onlogica niet verantwoorden. Bovendien kunnen er ook vragen gesteld worden bij de bedoeling van deze aanval op uw moeder. Op het moment van deze aanval had u immers al met al hun eisen ingestemd en had u zelfs recent de papieren ondertekend waarin u akkoord ging om opnieuw tewerk gesteld te worden (CGVS I p.21). Gevraagd waarom ze dan toch nog een aanval op uw moeder zouden plannen, antwoordt u dat het was om u nog verder te intimideren gezien u tijdens het tekenen van de papier voor uw nieuwe indiensttreding duidelijk te kennen had gegeven dat u het niet wilde doen (CGVS I p.21). Toch is het opmerkelijk dat ze op dat moment besluiten om nog zo’n ernstige vervolgingsdaad tegenover u te stellen, zeker indien je deze openlijke vervolging vergelijkt met hoe voorzichtig ze vroeger te werk gingen (i.e. een jaar wachten om in het geheim uw huis te kunnen doorzoeken) en indien je in het achterhoofd houdt dat ze op het moment van de aanval op uw moeder nog steeds niet op het idee waren gekomen om uw internationaal reispaspoort af te pakken. De logica van dit vervolgingsfeit is in deze context dan ook ver te zoeken.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door simpelweg te stellen dat dit een wel “zeer gemakkelijke weigeringsgrond” is, doet verzoekster aan de voormelde, pertinente vaststellingen immers hoegenaamd geen afbreuk.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster ten berde gebrachte asielrelaas. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Omwille van al het bovenstaande komt het CGVS tot de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als hooggeplaatste ambtenaar binnen het Kadyrov-regime, noch aan uw bezit van geheime omzendbrieven, noch aan de vervolgingsfeiten die u omwille van uw profiel en het vermeende bezit van vertrouwelijke informatie gekend zou hebben. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld.”

De benevens de reeds hoger besproken foto's door verzoekster bij het CGVS neergelegde documenten en opmerkingen, zoals opgenomen in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekster overigens niet op dienstige en concrete wijze worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoekster deze niet op dienstige en concrete wijze aanvecht, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De documenten die u neerlegt zijn niet in staat om bovenstaande vaststelling te weerleggen. Ten eerste kan m.b.t. uw documenten al opgemerkt worden dat het CGVS deze zeer gefaseerd ontving. Sommige werden bij de DVZ afgegeven, anderen tijdens uw eerste en uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en nog andere werden via uw advocaat per mail verstuurd. Nochtans zou u geen enkel contact meer hebben met iemand in Tsjetsjenië, behalve dan eenmaal via veel tussenpersonen en op zeer omslachtige wijze met uw dochter (CGVS I p.4; CGVS II p.24). Het is dan ook opmerkelijk dat u toch nog op verschillende gelegenheden nieuwe Russische documenten blijft produceren. Uw verklaring hiervoor is dat u over enkele documenten niet eerder had gedacht van ze neer te leggen (CGVS I p.15; CGVS II p.4). U toonde zich nochtans erg goed voorbereid doorheen uw hele asielprocedure, waardoor het feit dat u op verschillende momenten met nieuwe Russische bewijsstukken kwam het sterke vermoeden schept dat u ook over uw contact met mensen in Tsjetsjenië niet de gehele waarheid spreekt. Wat betreft de verschillende medische documenten die u neerlegt in verband met u en uw moeders gezondheidsproblemen, dient opgemerkt te worden dat deze geen duidelijk oorzakelijk verband vertonen met uw asielrelaas. Deze medische documenten zijn op geen enkele manier in staat uitsluitend te geven over de oorzaak en omstandigheden van de verschillende geattesteerde medische problematieken, waardoor zij geen invloed hebben op deze beslissing. Wat betreft de strafmaatbepaling door de procureur (uitreisverbod), uw verklaring aan de Tsjetsjeense overheid mbt uw reis naar België, een uitnodiging voor een sollicitatiegesprek voor een nieuwe functie, een oproepingsbrief door de OMVD, een oproeping voor verhoor, een verklaring ivm een vermist

strafdossier en een vervalst register, de wettelijke grondslag van uw uitreisverbod en tot slot de twee interne omzendbrieven mbt de vervolging en verklaring van LGBT-mensen, dient er op gewezen te worden dat al deze documenten rechtstreeks verband houden of voortvloeien uit uw asielrelaas, hetwelk echter in zijn geheel ongeloofwaardig wordt geacht. Al deze documenten kunnen dan ook geenszins opwegen tegen de pertinente vaststellingen van ongeloofwaardigheid die hierboven werden uiteen gezet. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat er enorm veel corruptie en documentfraude heerst in Tsjetsjenië, waardoor de bewijswaarde van deze documenten in ieder geval al zeer gering is. Wat betreft uw ontslagbrief, uw binnenlands paspoort, uw werkbadge, uw diploma en uw werkboekje, dient opgemerkt te worden dat zij allen een begin van bewijs vormen van uw identiteit en tewerkstelling bij het parket. Deze feiten worden door het CGVS ook niet in twijfel getrokken. Ook de inhoud van de verschillende krantenartikelen i.v.m. de vervolging van LGBT in Tsjetsjenië wordt geenszins door het CGVS betwist. Echter slaagt u er niet in een geloofwaardig verband aan te tonen tussen deze LGBT-vervolging en uw eigen vluchtrelaas. Tot slot legt u ook getuigenissen en de IDbewijzen van uw familieleden in België neer, evenals enkele familiefoto's. De bevestiging van uw verhaal door uw familieleden kan uiteraard bezwaarlijk beschouwd worden als een objectief bewijsstuk. Bijgevolg veranderen bovenstaande documenten niets aan de negatieve beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

U vroeg tweemaal een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, dewelke u werden opgestuurd op 3 februari 2021 en op 11 februari 2021. Via uw advocate ontvingen wij uw opmerkingen bij deze notities respectievelijk op 10 februari 2021 en op 17 februari 2021. Deze opmerkingen bevatten vooral enkele verbeteringen van de schrijfwijze van eigennamen, enkele correcties van data, en enkele verduidelijkingen. In bovenstaande beslissing werden al uw opmerkingen in rekening gebracht."

De afdrukken van foto's bij het verzoekschrift zijn evenmin van zulke aard dat zij afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande. Verzoekster voert vooreerst geen dienstige reden aan voor het feit dat zij naliet deze eerder neer te leggen. Integendeel ondergraaft zij in dit kader de bewijskracht van deze afdrukken van foto's doordat zij aangeeft dat zij deze eerder niet voorlegde omdat zij "dacht dat deze foto's niet van belang zouden zijn". Verder dient te worden opgemerkt dat zowel zulke afdrukken als dergelijke foto's eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd, hetgeen de bewijswaarde ervan andermaal danig relativeert. De foto's waarop verzoekster wordt afgebeeld, bevatten voorts slechts een momentopname en uit deze foto's kan geheel niet worden afgeleid welke de precieze aard en inhoud van verzoeksters functie was. In tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt en in acht genomen dat verzoekster zelf nergens met Kadyrov wordt afgebeeld, blijkt uit deze foto's verder hoegenaamd niet dat verzoekster enige persoonlijke band vertoonde en/of rechtstreeks samenwerkte met Kadyrov. Voor verzoeksters voorgehouden, vermeende problemen, bevatten deze foto's al helemaal geen indicatie. De foto's van verzoeksters moeders huidziekte kunnen omwille van dezelfde redenen als de reeds hoger aangehaalde redenen inzake de reeds eerder neergelegde foto's dienaangaande geen afbreuk doen aan het voorgaande. De foto's waarop verzoeksters kleinkinderen en verzoeksters moeder bij verzoeksters wagen worden afgebeeld bevatten verder evenmin gegevens die aan het voormelde afbreuk kunnen doen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier en mede gelet op hetgeen voorafgaat verder terecht gesteld:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde,

slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Tsjetsjenië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Nergens uit uw verklaringen of administratief dossier blijkt dat u dergelijke persoonlijke omstandigheden kunt invoeren."

Verzoekster onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen doch laat deze geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind en toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Betreffende de medische attesten aangaande de moeder van verzoekster, K. K., die ter terechtzitting worden neergelegd bij aanvullende nota, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster geen enkele duiding geeft in deze nota wat zij met deze attesten wenst te bereiken of hoe deze haar verweer zouden kunnen ondersteunen. Door de Raad kan dit evenmin worden ingezien daar vooreerst het medisch attest van 11 mei 2021 enkel gewag maakt van het feit dat de moeder van verzoekster een oog verloor wat op zich geen punt van betwisting uitmaakt. Verder worden in het tweede attest van 3 december 2020 door een huisarts enkele aandoeningen opgesomd waaronder opnieuw de oogproblematiek en de vaststelling dat K. K. lijdt aan gedrags- en geheugenstoornissen. Daargelaten de vaststelling dat dit attest niet werd opgemaakt door een psychiater, dat dit attest niet aanduidt op welke basis de huisarts – volgens welk neuropsychologisch onderzoek – kon concluderen dat er geheugenproblemen optreden bij de moeder van verzoekster en dit attest evenmin stelt dat het cognitieve geheugen van betrokkene dermate zou zijn aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid zou verkeren een coherent en consistent relaas naar voor te brengen betreffende de feiten die zij persoonlijk heeft meegemaakt, kan door de Raad de relevantie van dit attest in het kader van onderhavig verweer niet worden ingezien nu de voormelde motieven niet gesteund zijn op tegenspraak tussen verzoekster en haar moeder en de overige aandoeningen niet ter discussie staan.

3.10. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel in casu en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

De voormelde motieven gelden ook voor verzoekster.

2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT